

Rg. N. B. 481.

श्रीमद्विजयानन्दसूरि सद्गुरुभ्यो नमः

श्री

आत्मानन्द प्रकाश.

ॐ ॐ | शार्दूलविकीर्णितवृत्तम् ॥ ॐ ॐ

गगनान्संश्रुतिवारिधौ हतसुखान्दृष्टा जनानां व्रजान्
 तानुद्वर्तुमना दयार्द्रहृदयो रुन्वेन्द्रियाश्चाव जवात्
 जन्तून्मा जहि ज्ञानतः प्रशमय क्रोधादिशत्रूनि
 'आत्मानन्द प्रकाश' मादिशदसौ जीवाजिर्नेद्रः प्रभुः ॥१॥

पृ. १९. | वीर सं. २४४८ वैशाख आत्म सं. २६ | अंक १० मो.

प्रकाशक-श्री जैन आत्मानन्द सभा-भावनगर.

विषयानुक्रमशुद्धि.

विषय.	पृष्ठ.	विषय.	पृष्ठ.
१ विभिन्न व्यपेक्षागत ज्ञानत्रय स्वस्वप.	२३७	६ व्याधुनिक कथा साहित्य...	२५२
२ शासनप्रेमी साधु साध्वी तथा आवक		७ श्रीमान् हेमचन्द्राचार्यनु श्रवणवृत्तांत.	२५६
आविष्कान्ती कष्टक कर्तव्य दिक्षा...	२३८	८ अंधावलोकन.	२५६
३ आवकनी कश्चित् २६२५...	२३६	९ वर्तमान समाचार.	२६०
४ ऐतिहासिक स्वाध्याय.	२४३	१० प्रकीर्ण.	२६२
५ ६६ प्रश्न-शक्ति...	२४६		

वार्षिक मूल्य इ. १) २ पात अर्थ आता इ.

आनंद श्री-टींग प्रेसमां शाह गुवागरी बल्लुबाधले ठाणे-भावनगर.

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશના સુગ્રાહકોને તમ સુચનાં.

અમારા માનવતા ગ્રાહકોને આ ઓગણીસમા વર્ષની ભેટ તરીકે એક ગોપલયક ગ્રંથ ભેટ આપવા માટે છપાય છે. દરવર્ષ નિયમિત ભેટ આપવાનો અમારોજ ક્રમ છે તે અમારા ગ્રાહકોના લક્ષમાંજ છે. કેટલાક વખતથી પોસ્ટ ખાતામાં વેક્યુપેશનો ચાર્જ વધ્યો છે, પ્રથમ અત્રે બે આના વીં પીં ની રીની ટીકટો ચોખ્ખા છતાં બે આના વીં પીં લેનાર (સ્વીકારનાર) ની પાસેથી પણ પોસ્ટ ખાતા તરફથી વધારે લેવાય છે. (ભુક્તા વજન ઉપરનો દર પણ બુદ્ધિજ છે. ભેટની ભુક. વીં પીં થી મોકલતાં આવી રીતે વધારે ખર્ચ આવે છે, તેથી જે ગ્રાહક મહાશય આ વર્ષનું લવાજમ મનીઓડરથી કે બીજી રીતે પ્રથમ મોકલી આપશે તેમને ભેટનો ગ્રંથ ભુકપોસ્ટથીજ મોકલવામાં આવશે. જેથી તેમને ચાર આનો લાભ થશે. પ્રથમથી લવાજમ નહીં મોકલનાર અંધુઓને વીં પીં મોકલવામાં આવશે.

પ્રથમ લવાજમ મોકલનાર અંધુએ રૂ. ૧-૪-૦ લવાજમ અને ભુકપોસ્ટના રૂ. ૦-૨-૦ મળી રૂ. ૧-૬-૦ મોકલવા તરફી લેવી અને જે અંધુઓને વીં પીં થી મોકલવામાં આવશે તેમને ઉપર પ્રમાણે લવાજમના અને વીં પીં ચાર્જના મળી રૂ. ૧-૧૦-૦ નું વીં પીં કરી મોકલવામાં આવશે. ભુક ઘણી મોટી હોવાથી પોસ્ટનો ચાર્જ સહેજ વધારે આવશે.

જે અંધુઓને વીં પીં ન સ્વીકારવું હોય તેમણે અમોને પ્રથમથી લપી જણાવવું જેથી પોસ્ટ ખાતાને અને અમોને નકામી મહેનત પડે નહીં.

જલદી મંગાવો.

ઘણીજ થોડી નકલો સીલીકે છે.

જલદી મંગાવો.

જૈન પાઠશાળા, કન્યાશાળા અને પ્રકરણના અભ્યાસીઓને ખાસ લાભ.

જૈનપાઠશાળામાં અભ્યાસ કરતાં જૈન બાળકો અને કન્યાઓ તથા પ્રકરણના અભ્યાસીઓને માટે પ્રકરણના ત્રણ ગ્રંથો જે મૂલ તથા અવચૂરિ સંસ્કૃતમાં અને ભાષાંતર ગુજરાતીમાં પ્રસિદ્ધ કરવામાં આવેલ છે. જૈનશાળામાં પ્રતિક્રમણ પૂર્ણ થયા પછી જે પ્રકરણ પ્રથમ ચલાવવામાં આવે છે તે ૧ જીવ વિચાર વૃત્તિ, ૨ નવતત્ત્વ અવચૂરિ, ૩ તથા દંડક વૃત્તિ તે આ ત્રણ ગ્રંથો છે. તે એવી રીતે પ્રગટ કરવામાં આવેલ છે કે, મૂળ સાથે નીચેજ મૂળનું અને અવચૂરિ સાથે નીચેજ અવચૂરિનું ગુજરાતીમાં ભાષાંતર આપવામાં આવેલ હોવાથી, તેમજ ભાષાંતર પણ શબ્દ અને અક્ષરસહ સરલ અને સ્ફૂટ રીતે આપવામાં આવેલ હોવાથી, લઘુ વયના બાળકો અને કન્યાઓને તે મોઢે કરવા કે અર્થ સમજવા બહુજ સુગમ પડે તેમ છે, શૈલી એવી રાખેલ છે કે વગર માસ્તરે પણ શીખી શકાય તેમ છે. જૈનપાઠશાળા, કન્યાશાળાઓમાં ખાસ ચલાવવા જેવા છે. તેને માટે વધારે લખવા કરતાં મંગાવી જોવાથી વધારે ખાત્રી થાય તેમ છે.

જૈનપાઠશાળા કન્યાશાળા માટે મંગાવનારને ઘણીજ ઓછી કિંમતે (બુજ કિંમતે) માત્ર ધાર્મિક (કેળવણી) શિક્ષણના ઉત્તેજન માટે આપીશું. ધાર્મિક પરિક્ષા કે બીજા ઇનામના મેળાવડામાં ઇનામ માટે મંગાવનારને પણ અદ્ય કિંમતે આપીશું. અન્ય માટે પણ મુદલ કરતાં ઓછી કિંમત રાખવામાં આવેલ છે.

૧ નવતત્ત્વનો સુંદર બોધ-પાકી કપડાની બાઈડીંગ રૂ. ૦-૮-૦ આઠ આના. કાચું બાઈડીંગ માત્ર રૂ. ૦-૬-૦ છે આના.

૨ જીવ વિચાર વૃત્તિ પાકા બાઈડીંગની માત્ર રૂ. ૦-૪-૦ ચાર આના.

૩ દંડક વિચાર વૃત્તિ પાકા બાઈડીંગના માત્ર રૂ. ૦-૫-૦ પાંચ આના (પો. બુદ્ધ.)

ઘણીજ થોડી નકલો સીલીકે છે જેથી અમારે ત્યાંથી જલદીથી મંગાવશો.

આત્મભાનન્દ પ્રકાશ.

તત્ત્વવેદિષ્વાત્મનોઽન્તર્ભાવમભિલષતા સકલકાલં સર્વેણ સ્વ-
વિકલ્પજલ્પાચરણાનાં સાર્થકત્વં યત્નતઃ પરિચિન્તનીયમ્,
તદ્વેદિનાં ચ પુરતઃકીર્તનીયમ્, તે હિ નિરર્થકે-
ષ્વપ્યાત્મવિકલ્પજલ્પવ્યાપારેષુ સાર્થકત્વબુદ્ધિં કુર્વા-
ણમનુકમ્પયા વારયેયુઃ ।

પુસ્તક ૧૯] વીર સંવત્ ૨૪૪૮ વૈશાક આત્મ. સંવત્ ૨૬. [અંક ૧૦ મો.

મિત્ર અપેક્ષાગત જ્ઞાનત્રયસ્વરૂપ.

(હરિગીત)

સર્વે નયો સ્થાદ્વાદમાં આકર્ષતું શ્રુત બાણીએ,
તેની સદા ચિંતા કરી સુવિવેક જ્ઞાન પીછાણીએ;
સદ્ભાવના પરિપાકથી વર્તન વિષે પરિણામ છે,
શ્રુત બોધ ચિંતા ભાવના એ જ્ઞાન આત્મિક ભાવ છે.

—o—o—o—

અંતરાત્માને સદ્જ્ઞાન મેલવવા ઉપદેશ.

(હરિગીત)

સમયબળને શોધતું વળી વિશ્વહીલા વેરતું,
અધ્યાત્મ વિદ્યા ઓપતું કાષાય બંધન કાપતું;
સંવેગરંગ જમાવતું ચારિત્ર ચંદન સિંચતું
સદ્જ્ઞાન સુંદર મેળવી સત્સંગથી થા શુદ્ધ તું.

૨૩૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

શાસનપ્રેમી સાધુ સાધ્વી તથા શ્રાવક શ્રાવિકાની કંઈક કર્તવ્ય દિશા.

(લે૦ સદ્ગુણાતુરાગી મુનિરાજશ્રી કપૂરવિજયજી ગહારાજ.)

એ તો દિવા જેવું સાવ સ્પષ્ટ છે કે ચારિત્ર પાત્ર સાધુ સાધ્વીએ પોતાં પ્રમાદ રહિત બની-જ્ઞાન ધ્યાન, તપ, જપ સંયમમાં સાવધાન રહી, યથાયોગ્ય સદુપદેશ વડે અથવા પોતાના સત્ચરિત્રની મુગી અસરવડે કંઈક લવ્યાત્માઓની ઉપર રૂઢી છાપ પાડી તેમને સન્માર્ગે દોરી શકે અને એ રીતે પવિત્ર શાસનની અને જૈનસમાજની ઠીક રક્ષા અને પુષ્ટિ કરી શકે. સ્વાર્થત્યાગ રૂપ સંયમનો મહિમા અજબ ને અપરંપાર છે. આપણામાંના ઘણાનો સમય પ્રમાદવશ લગલગ નિરર્થક બાય છે અને કંઈકનો સમય તો કલેશયોગે સ્વપરને ભારે હાનિકારક થવા પામે છે. ગમે તેવા વિદ્વાન્ કે પદ્ધિધર સાધુ સાધ્વી હોય કે તે સામાન્યજ હોય તો પણ બે સમયસુચક બની અત્યારે આપણી સમાજને કંઈ કંઈ વાતની ખાસ જરૂર છે-કેવા કેવા ગુણોને કેળવવાની અને અવગુણોને ટાળવાની કેવા કેવા યોગ્ય રીત રીવાજોને હાબલ કરવાની અને કેવા કેવા કુરીવાજોને ટાળવાની જરૂર છે તેનો થોડો ઘણો અનુભવ મેળવી લઈ, જ્યાં જ્યાં સંયમની રક્ષા ને વૃદ્ધિ માટે વિચરવાનું બને ત્યાં ત્યાં ભાઈ બહેનો સાથેનો બીજો નકામો અલાપસંલાપ ટુંકાવી દઈ, તેમને સરલ અને સ્પષ્ટ વાણીથી કંઈક કર્તવ્યદિશાનું ભાન કરાવી યોગ્ય માર્ગે દોરવામાં આવે તો બીજા દહાડે તેનું રૂડું પરિણામજ આવે. તેમજ દરેક સમાજના ગૃહસ્થ આગેવાનો પણ સમયને ઓળખી પોતા પોતાનું ખરૂં કર્તવ્ય સમજી સમાજ સુધારણામાં બનતો આત્મભોગ આપતાં શીખે ને આપે તો થોડા બખતમાં ઘણું સાફ પરિણામ આવી શકે. પરંતુ ખેદની વાત છે કે તથાપ્રકારની ખરી કેળવણીની ખામીથી ખરી કર્તવ્ય દિશા નહિ સમજવા છતાં તેમનામાં સત્તા-માનનો લોભ પાર વગરનો હોય છે, જે તેમને ઉલટા અવળે રસ્તે દોરી બાય છે. જેમનામાં, સદ્ભાગ્યે વ્યવહારિક, નૈતિક અને ધાર્મિક કેળવણી ખીલેલી હોય છે તો તે રૂચિકર હોય છે. તે તો પોતાની જવાબદારી સમજી યથાશક્તિ સ્વકર્તવ્ય પરાયણજ રહે છે. તેવા દરેક સાધુ, સાધ્વી, શ્રાવક, શ્રાવિકા ધારે તો પ્રમાદ રહિત બની યથાયોગ્ય સ્વકર્તવ્યનો નિશ્ચય કરી ખંત અને ધૈર્યથી નિશ્ચિત કાર્યને વળગી રહી પવિત્ર શાસનની રક્ષા સાથે સમાજ સેવાનો પણ કંઈને કંઈ અચુક લાભ મેળવી શકે ખરા.

૧ એક ખાંડી જેટલું ઓલવા કરતાં અધોળ વર્તનની કિંમત અત્યારે વધારે અંકાય છે એમ સમજી રાખી સહુ કોઈએ યથાશક્તિ ને યથાયોગ્ય કર્તવ્ય પરાયણ થવા મંડી જવાની જરૂર છે. જિતેન્દ્રિય બ્રહ્મચારી અને આત્મસંતોષી શ્રીમંત અને પ્રીમંત બહુ સાફ કાર્ય સરલતાથી કરી શકે.

આવકની કરણીનું રહસ્ય.

૨૩૯

૨ લોકરંજન અર્થે નહીં પણ આત્મસંતોષ અર્થે છતી શક્તિને છુપાવ્યા વગર કર્તવ્ય કર્મ કરતા રહેવાથી સહેજે બીજા આકર્ષાય છે.

૩ એક સાચા જ્ઞેન તરીકે દરેકે પોતાનામાં જડ ઘાલી રહેવા, રાગ દ્વેષાદિક દોષો દૂર કરવા અને ક્ષમા-સમતાદિક ગુણુ યથાર્થ રૂપે ધારણ કરવા પ્રયત્ન કરવા જોઈએ. સામાયિકાદિકનો સતત અભ્યાસ કરવો એ વિગેરે શુભ સાધન યોગે ધારણુ લક્ષ સાધી શકાય છે.

૪ પ્રથમ માતા પિતાદિક વડીલ જનોને સંતોષી તેમની શુભ આશીર્વાદ મેળવી આપ આપણી ઉચિત કાર્ય દિશામાં સહુએ પ્રવર્તવું જોઈએ.

૫ બાહ્યબંધનો છેદી જે ત્યાગીપણું ધારે છે, તેમને અંતરબંધી માયા-મમતા છુટી બાંધ તોજ આત્મ ઉન્નતિ કરવી વધારે સુગમ થઈ પડે. અને વિનયયુક્ત યોગ્ય પરિશ્રમથી પવિત્ર રત્નત્રયીને પ્રાપ્ત કરી બીજા અનેક લગ્યાત્માઓને એ પોતે માર્ગ દર્શક બની શકે ખરા.

૬ નિર્મળશ્રદ્ધા, વિવેક અને ક્રિયાપાત્ર શ્રાવક શ્રાવિકા સ્વહિત સાધન સાથે પોતાનાથી મંદ અધિકારી જનોને પ્રેમથી માર્ગ સન્નુપ્ત કરી શકે છે. એ રીતે પવિત્ર શાસનની અને સમાજની ઉન્નતિ સહેજે સધાય છે. ઇતિશમ.

આવકની કરણીનું રહસ્ય.

(ગતાંક ૪૪ ૨૧૯ થી શરૂ)

કરણી ૫ મી.

“ કે નિયમ : ” મારામાં શા નિયમ છે ?

આ આવકની પાંચમી કરણીમાં આવકે પોતાના નિયમનો વિચાર કરવાનો છે. આથી કરણીમાં ગુણુનો વિચાર દર્શાવવામાં આવ્યો છે. તે ગુણુ નિયમ વિના ઉપ-યોગી થતા નથી. નિયમ વગરના ગુણુ નકામા ગણાય છે. નિયમના સ્વરૂપને માટે યોગ વિદ્યામાં વિશેષ વિવેચન કરેલું છે. યોગવિદ્યાના અંગ ગણેલા છે તેમાં નિયમ બીજું અંગ છે. યમ, નિયમ, આસન, પ્રાણાયામ અને પ્રત્યયાર એ પાંચ અહિ-રંગ એટલે બાહ્ય ક્રિયામાં ગણાય છે. અને ધારણા, ધ્યાન અને સમાધિ એ અંત-રંગ એટલે આંતર ક્રિયામાં ગણાય છે. અહિંસા, સત્ય, અસ્તેય, આક્રમ્ય અને અપરિગ્રહ એ પાંચ વ્રતોની ગણના યમમાં થાય છે. શૌચ, શારીરિક પવિત્રતા, સંતોષ, તપસ્યા, સ્વાધ્યાય અને પરમાત્માનું પ્રણિધાન એ નિયમમાં ગણાય છે.

૨૪૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

વળી નિયમ એ વસ્તુ અંતરંગ અસર કરનારી છે. મનોવૃત્તિના વેગને અટકાવનારી છે. નિયમના સ્વરૂપમાં અનેક પ્રકારના ગુણો રહેલા છે. કોઈ પણ આચરણ ઉપર નિયમની સ્થાપના કરવામાં આવી હોય તો તે આચરણ સફળ થયા વિના રહેતું નથી. પ્રત્યાખ્યાનનું સ્વરૂપ નિયમનું એક મુખ્ય અંગ છે. નિયમ એ જીવનની ઉપયોગી મર્યાદા છે. નિર્દયતા, ભુલ, ચોરી, વ્યભિચાર, અને દુષ્ટ ઇચ્છા વગેરે દુર્ગુણો રૂપી મૃગસાઓ નિયમ રૂપ કેશરી સિંહથી પક્ષાયન થઈ જાય છે. સ્નાનાદિકથી બાહ્ય અને મનના નિર્મલ વિચારથી આંતર એ ઉભય શૈલ સાચવનારને અશુદ્ધ એવી દ્રોહ બુદ્ધિ, ઉપજતીજ નથી અને તેને અહિંસા સહજેજ સિદ્ધ થવાની એ બધું તે નિયમથી બને છે. નિયમનો આશ્રય કરનારને અશુભનો આશ્રય રહેતોજ નથી. તેના હૃદયની ઇચ્છામાં અનાચાર ઉત્પન્ન થતોજ નથી. એમ નિયમથી યમ પણ સિદ્ધ થાય છે. આવી રીતે યમ અને નિયમ પરસ્પર સંબંધ ધરાવે છે.

નિયમના એ પ્રકાર પડી શકે છે. ધાર્મિક નિયમ અને વ્યવહારિક નિયમ. તેમાં ધાર્મિક નિયમનો પ્રભાવ દિવ્ય છે અને તે વ્યવહારિક નિયમને પુષ્ટિ આપનારો છે. તે છતાં તે ઉભયની આવશ્યકતા છે. એક ધાર્મિક નિયમ હોય અને વ્યવહારિક નિયમ ન હોય તો તે ધાર્મિક નિયમ વિશેષ શોભાપ્રદ થતો નથી. ધાર્મિક નિયમનો પ્રકાશ વ્યવહાર ઉપર પડવો જોઈએ. ઉત્તમ શ્રાવકે તે બંને નિયમો ધારણ કરવા જોઈએ. નિયમ રહિત મનુષ્યનું જીવન વિપરીત ગણાય છે. એટલુંજ નહીં પણ તેવા જીવનથી અનુક્રમે આ લોક તથા પરલોકમાં અધઃપાત થાય છે. નિયમની મર્યાદા વગરનું જીવન પશુજીવન જેવુંજ ગણાય છે.

પ્રાચીન મહાત્માઓ નિયમને માટે આવી પણ વ્યાખ્યા આપે છે કે—

“યમનિયમપ્રકારેભ્યોવિપરીતાસ્તર્કા હૃદયે પ્રાદુર્ભવેયુઃ અહિંસાયાઃ સ્થાને હિંસારુચિઃ ઉદ્ભવેત્ બ્રહ્મસ્થાનેચ વ્યભિચાર વાસના જાયેત યાદૃશી વૃત્તિરુદ્ભવેત્તાદૃશી વૃત્તિઃ પ્રાદુર્ભવેત્ તાદૃગ્વૃત્તેર્વિરુદ્ધવૃત્તિમુત્પાદ્ય તદ્ ભાવનાં ભાવયેત્ તદેવ નિયમ રહસ્યં”

“યમ નિયમોના જેજે પ્રકાશ કહ્યા, તેમનાંથી વિરુદ્ધ તર્કો મનમાં ઉઠે, અહિંસાને સ્થાને હિંસાની રૂચિ ઉપજે, બ્રહ્મસ્થાને વ્યભિચારની વાસના થાય, ત્યારે જેવી જેવી વૃત્તિ થાય તેવી તેવી વૃત્તિની વિરુદ્ધ વૃત્તિ ઉપજતીને તેની ભાવના ભાવવી; એજ નિયમ નું રહસ્ય છે.” નિયમનું આ રહસ્ય શ્રાવક ને તેના પોતાના શ્રાવકત્વનું પરિપૂર્ણ પોષક બને છે વ્યવહારમાં પણ જેમ એક પાસાનું બલ વધે તેમ આપણે બીજી પાસા બલ વધારીએ છીએ, શરીરને એક પાસા નમવું પડે તો બીજી પાસા આપણે નમવાના ભેટવાના પ્રમાણમાંજ, ટેકો રાખીએ છીએ. તે ઉપર યોગવેત્તાઓ નટ લોકનું દ્રષ્ટાંત આપે છે, જેમ નટલોકો દોર ઉપર સમાન રહેવા

પ્રાચીન તથા આધુનિક નિયમો.

૨૪૧

માટે હાથમાં વાંસ રાખીને એ પાસા વજન સરખું રાખવાની તજવીજ કરે છે, તેનો તેજ નિયમ અંતઃકરણની સુષ્ટિને લાગુ કરવાનો છે. જે વૃત્તિ ઉઠી તેનું બલાબળ વિલોપી તેટલાજ બલાબળવાળી તેનાથી વિરુદ્ધ વૃત્તિ ઉપજાવવી એથી કરીને અંતઃકરણની સ્થિતિનો ભંગ નહીં થાય. આવા પ્રસંગમાંજ નિયમનું આલંબન અત્યંત ઉપયોગી થઈ પડે છે. દ્રઢ નિયમનો પ્રભાવ અલૌકિક સામર્થ્યનો ઉદય કરે છે. ને યમનિયમના ઉત્તમ હેતુઓને માટે વિદ્વાનો એકી અવાજે કહે છે કે, અહિંસાનો નિયમ સિદ્ધ થવાથી પ્રાણીમાત્ર પોતાનું સહજ વૈર પણ તેવા પુરૂષની સમીપ ત્યજ દેશે. ત્યાં સાધારણ જીવમાત્ર તેના આગળ પ્રેમભાવ ધરે એમાં આશ્ચર્ય શું? સત્યનો નિયમ સિદ્ધ થતાં વાણીની સિદ્ધિ આવે છે, અસ્તેયનો નિયમ સિદ્ધ થતાં સર્વ રત્નોની પ્રાપ્તિ થાય છે. બ્રહ્મધર્મનો નિયમ સિદ્ધ થતાં વીર્ય-સિદ્ધિ થાય છે અને પોતાના વીર્ય એટલે માનસિક ઓજના પ્રભાવથી પોતાનું સામર્થ્ય પ્રયોજવા અને શિષ્યાદિકને તે અર્પવા સમર્થ થવાય છે; અપરિગ્રહનો નિયમ સિદ્ધ થતાં નિસ્પૃહતાનો ગુણ સ્ફુરે છે, શૌચનો નિયમ સિદ્ધ થતાં દેહાધ્યાસ ઘટે છે અને અંતઃકરણની શુદ્ધિનો નિયમ સિદ્ધ થતાં પ્રસન્નતા એકાગ્રતા, ઇન્દ્રિયજય અને આત્મદર્શનની યોગ્યતા આવે છે, સંતોષના નિયમથી અલૌકિક સુખ પ્રાપ્ત થાય છે, તપના નિયમથી શરીર અને ઇન્દ્રિયાના સ્વાભાવિક સામર્થ્યમાં ઘણો ઉત્કર્ષ થાય છે, સ્વાધ્યાયના નિયમથી જ્ઞાન ગુણીની વૃદ્ધિ અને પ્રભુની ઉપાસનાનું મહા ફલ પ્રાપ્ત થાય છે અને પરમાત્માના પ્રશ્ન-ધાનના નિયમથી ચિત્તને સમાધિ મલે છે.

આવીરીતે નિયમના રક્ષણમાં અનેક પ્રકારના લાભો રહેલા છે. આવા અનુપમ અને ઔદયિક ભાવથી ભરેલા નિયમોને ધારણ કરનાર શ્રાવક પોતાના જીવનને પવિત્ર, ધાર્મિક અને ઉન્નત બનાવી શકે છે. નિયમમાં વર્તનાર શ્રાવક વ્યવહાર અને ધર્મ ઉભયને સારીરીતે સાધી શકે છે, ધર્મપક્ષે નિયમિત થયેલો શ્રાવક પરંપરાએ આગળ વધી ચિત્તની પરમ શાંતિ મેળવી એકાગ્રતા સિદ્ધ કરે છે. તે પોતાના મન ઉપર એટલી બધી સત્તા મેળવે છે કે જેથી છેવટે તત્ત્વ જ્ઞાનનો અલેહાનંદમય સાક્ષાત્ સ્વરૂપાનંદનો અનુભવ કરે છે. વ્યવહારપક્ષે પણ નિયમમાં વર્તનાર શ્રાવક વ્યવહારિક ઉદયનો સંપાદક થાય છે. કહેલા વચનનું પાલન, સમયાનુસાર કાર્ય સાધન, પ્રતિજ્ઞા નિર્વાહ વગેરે વ્યવહારના વર્તનોમાં નિયમવાન મનુષ્ય સારી પ્રતિજ્ઞા મેળવી શકે છે. તેમજ લોક પ્રીતિ અને લોક વિશ્વાસનું પાત્ર પણ તેજ બને છે. ટુંકમાં નિકૃષ્ટ જીવનને ઉચ્ચગામી કરી શકવાનું મુખ્ય સાધન નિયમજ છે.

ઉત્તમ ભાવનાના સંસ્કારનો અંતઃકરણમાં સંચય કરી હૃદયમાં સમગ્ર ભાવ પુષ્ટ કરવાનું પ્રધાન સાધન પણ નિયમજ છે.

૨૪૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકારા.

વિષયો, પદાર્થો અને વિચારો અનેક અનેક આકારે, અનેક અનેક પ્રકારે સાધકની દૃષ્ટિ આદિ ઈન્દ્રિયોને અને મન આદિ જ્ઞાન શક્તિઓને લોભાન કરવા આવી મળે છે, તે સર્વથી દૂર રહેવાનો મુખ્ય ઉપાય નિયમજ છે. પ્રાચીન વિદ્વાનો નિયમને માટે આલંકારિક ભાષામાં વર્ણવે છે કે “ આ સંસાર સાગરની અંદર વિચરનાર મનુષ્યને જો નિયમરૂપ નાવ પ્રાપ્ત થાય તો સુગમતાથી એ મહાસાગરને તરી જાય છે. નિયમ રૂપી ખડ્ગને ધારણ કરનાર ધર્મવીર પુરૂષની પાસે દુર્ગંધ રૂપી શત્રુઓ આવી શકતા નથી. સાંસારિક અને પ્રાપંચિક વિષયોનું જળ તેની સામે ટકી શકતું નથી. નિયમ રૂપી કલ્પવૃક્ષની શીતળછાયામાં રહેલો શ્રાવક માનવ જન્મના ઉત્તમ આનંદનો અનુભવ કરે છે. ”

આવા અનેક હેતુઓને લક્ષ્યમાં રાખી ભગવાન વીતરાગ પ્રભુએ ઉપદેશ્યું છે કે, શ્રાવકે હંમેશા પોતાની કરણીમાં નિયમનો વિચાર કરવો. પ્રત્યેક ક્ષણે નિયમનો વિમર્શ કરનાર શ્રાવક પોતાના વર્તનને ઉચ્ચ કોટીમાં લાવી શકે છે. મનુષ્યને કેટલાએક લાભો સ્વાભાવિક રીતે થતા હોય પણ જો તે નિયમપૂર્વક સંપાદન થતા હોય તો તેથી વિશેષ ઉત્કર્ષવાળા ફલની પ્રાપ્તિ થાય છે નિયમમાં નિતાંત તત્પર રહેવું, એ જગતમાં પરમ પ્રતિષ્ઠાનું નિદાન છે અને ઉભય લોકના પરમ સુખનો માર્ગ અતાવવાને અતિ ઉપયોગી છે.

જૈનયોગ વિદ્યામાં એક પ્રસંગે લખેલું છે કે “ સાધક ગમે તેટલા ચમત્કારી ગુણો સંપાદન કરે, પણ જો તેમાં નિયમનો અભાવ હોય તો તે ગુણો સાધનરૂપે ટકી શકતા નથી. શમ અને દમ એ બંને ગુણો ઉત્તમ પ્રકારના ગણાય છે, છતાં તેમાં નિયમની અપેક્ષા રહેલી છે. શમગુણથી માણસ અંતઃકરણની માનસિક પ્રવૃત્તિ પોતાની ઇચ્છાને વશ રાખે છે અને દમથી શરીર તથા ઈન્દ્રિયોની પ્રવૃત્તિને ઇચ્છાને વશ રાખે છે, પણ તે ઇચ્છાને દૃઢ અને આગ્રહી ગનાવવી એ તત્વ નિયમની અંદર રહેલ છે. નિયમ ધારણથી મનુષ્યના મન, શરીર અને વાણી ત્રણે ઇચ્છાને વશ વર્તે છે, તેથી સાધક મનુષ્યે ઇચ્છાને વશ કરવા નિયમનું ગ્રહણ અવશ્ય કર્તવ્ય છે. મનુષ્ય નવરો બેસે છે ત્યારે તેનું મન અનેક કલ્પનાઓ ઉઘામે છે, શરીર અનેક જાતની ચેષ્ટાઓ કરવા પ્રવર્તે છે, તે સર્વ ઉપર-નાની મોટી સર્વ પ્રવૃત્તિ ઉપર ઇચ્છાનો દૃઢ અમલ બેસી રહે એવા ઉત્કૃષ્ટ વશીકારને અર્થે નિયમની ધારણા બ્રહ્મજ ઉપયોગી છે. એથી એમ પણ સિદ્ધ થાય છે કે ઉપશમ અથવા ઉપરામ પામવાની અવસ્થા પણ નિયમના ગુણથી મેળવી શકાય છે.

આવા સર્વ સાધન રૂપ નિયમગુણને માટે ઉત્તમ શ્રાવકે સર્વદા વિચાર કરવાનો છે. “ હું શ્રાવક છું છતાં મારામાં કયા નિયમો રહેલા છે ? મારે કેવા નિયમો ગ્રહણ કરવા જોઈએ ? જે કુલ અને ધર્મમાં મારો જન્મ છે. તે કુલ અને ધર્મમાં કેવા નિયમો ઉપયોગી છે ? ક્ષણે ક્ષણે; પોહોરે પોહોરે, દિવસે, રાત્રિએ,

ઐતિહાસિક સ્વાધ્યાય.

૨૪૩

પક્ષે, માસે, વર્ષે અને યાવજીવિત મારે કેવા કેવા નિયમો ધારણ કરવા જોઈએ ? કેવા નિયમો ધારણ કરવાથી હું મારા શ્રાવક જીવનને ઉન્નત બનાવી શકીશ અને કેવા નિયમોથી હું ખરેખરે જૈન બની શકીશ ? ” આવા વિચારો કરવાને માટે શ્રાવકને આ નિયમની પાંચમી કરણી કર્તવ્યરૂપે ગણેલી છે. જ્યાં સુધી આ કરણી ભાવનામાં અને ક્રિયામાં ભાવિત કે આચરિત ન થાય, ત્યાંસુધી શ્રાવકત્વની ન્યુનતા ગણાય છે.

નિયમની કરણીનો વિચારક શ્રાવક આત્મબલનું રક્ષણ કરે છે. અને આત્મ-ગણના રક્ષણથી તે ગૃહસ્થ અને યતિ ઉભય ધર્મનો સાધક બને છે. જ્ઞાન, દર્શન અને ચારિત્ર એ રત્નત્રયીનો પ્રકાશ નિયમને આશ્રીને રહેલો છે. તેથી એ રત્નત્ર-યીની ઉપાસનામાં નિયમ એ મુખ્ય સાધન છે; આવા નિયમને ધારણ કરવા માટે ઉત્તમ શ્રાવકે શુદ્ધ હૃદયથી પ્રયત્ન કરવો જોઈએ.

ચાલુ.—

V.

ઐતિહાસિક સ્વાધ્યાય.

શ્રી વિજયરત્નસૂરીવર નિર્વાણરૂપ સ્વાધ્યાય.

(ગતિક પૃષ્ઠ ૨૮૮ થી ૨૯૩)

દ્વંડા.

પાટ પટોધર થાપીને, શ્રીવિજયપ્રભ સૂરિ.	
વિચરે' દેશ વિદેશમે', ગયણાં ગણુ તે સૂર.	૧
શ્રીવિજયરત્ન સૂરિસર, શ્રીવિજય પ્રભ પટધાર,	
ભવિકજીવ પડિબોહતા, કરે તે ઉચ્ચ વિહાર.	૨
મરૂધર માલવ દેશમે', વાગડ ને' મેઢપાટ;	
સંઘ વંદાવે' સૂપસૂ, દેખાડે પ્રમવાટ.	૩
અનુકમે 'જૂર્જર' દેશમે', રાજનગર સુખકાર;	
વિચરતાં આબ્યા તિહાં, સાધુતણો પરિવાર.	૪
શ્રાવક સાહ મેળા કરે', ચિતધરી અધિક ઉચ્છાહ;	
પૂજા નઈ પરભાવના, ગીત બ્યાન ગહગાહ.	૫

ઢાળ ૪—દેશી હમીરિયાની.

એહવે' અવર ગજેવજી, દિહીપતિ અસુરેસ, સુશરજી.

તાસ તનય શુર આગલો, આયમતા રવિસેસ.

સુ. ૧

૨૪૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

- ધન ધન ગુરુ ગણ રાજના, બુજવેં ભવિજન વૃંદ; સુ.
 સંઘ સકળનેં હિતકરેં, જિમ ગ્રહણ ગણાંગણમે ચંદ. સુ. ૨
- પતિસ્યા હજીના હુકમથી, પરિવૃત બહુ પરિવાર. સુ.
 ગજ, રથ, ઘોડા, પાલખી, પાયક દલ પરિવાર. સુ. ધ. ૩
- સ્યાહબદ્દોજી આવિયા, રાજનગર મનરંગ; સુ.
 અરિયણુ સવિ નાસી ગયા, દેખી બલ ઉત્તંગ. સુ. ધ. ૪
- એકદિન સ્યાહબદ્દે સુણ્યા, ગણપતિ ગુણ વિખ્યાત; સુ.
 જોલાયા બહુ માનસ્યું, કરવા ધરમની વાત. સુ. ધ. ૫
- ગણપતિ આવે મલપતા, દેખી હરજ્યો સ્યાહ, સુ.
 અજિમ કરી ખેડા તિહાં, મનમા ધરી ઉછાહ. સુ. ધ. ૬
- ગુરુ મધુરી ઘેં દેશના, સમજાવે જિન ધર્મ; સુ.
 કાઢી કુરાણુ દેખાડિયો, જીવદયાનો મર્મ. સુ. ધ. ૭
- સમજ્યા સ્યાહબદ્દો તિહાં, કીધા કોમળ પરિજામ, સુ.
 ગણ પતિવચ ચિત્ત મેં ધર્યાં, કીધાં ધર્મના કામ સુ. ધ. ૮
- એહવેં ઉદયાપુર થકી, સંઘે વીનતી કીધ; સુ.
 પઉધાર્યા ઉદયાપુરે, શ્રાવકે ભક્તિ બહુ કીધ. સુ. ધ. ૯
- ગુરુ આગમ નિસુણી કરી, રાણા મહા અમરેસ; સુ.
 તેડાવ્યા અતિ આદરે, શ્રી વિઝૈરત્ન સુરેસ. સુ. ધ. ૧૦
- બ્રાહ્મણ પણુ તિહાં બહુ મિલ્યા, પડિત ધરતા માન; સુ.
 ધર્મતણી ચરચા કરેં, વાડ બુદ્ધિ નિધાન. સુ. ધ. ૧૧
- ભાખેં ગુરુ ભલી ભાંતિસ્યું, શાસ્ત્ર તણા અધિકાર; સુ.
 વેદ, પુરાણુ તણા કહ્યા, વાર અર્થ વિચાર. સુ. ૧૨
- માન તણુ વાડ વનસ્યા, બૂજ્યો રાણા અમરેસ; સુ.
 દ્વિજ સિર કર ફરેં કર્યો, લીધો લાભ અસેસ. સુ. ૧૩
- પીછેલાથી છોડાવીયાં, માછી નાખતા જાળ, સુ.
 અમારિ પળાવી ઉદયપુરે, ગુરુ ઉપદેશ રસાળ. સુ. ૧૪
- વિચરંતા મરદેશમેં, પુહતા પુર જોધાણ; સુ.
 સંઘે સાહમેયા કર્યા, ગચ્છપતિ પુન્ય પ્રમાણ. સુ. ૧૫
- મહારાજ મન મોહસ્યું, પ્રણમેં શ્રી અજિતેસ; સુ.
 મધુર વચન નૃપ રંજ્યો, કહે ધન્ય રત્ન સુરેસ. સુ. ૧૬
- મેડતાનો જે ઉપાસિરો, અસુરાશ્રિત હતો જેહ. સુ.
 અજિતેશેં તે આપિઓ, દુરસ કરાવી તેહ. સુ. ધ. ૧૭

ઐતિહાસિક સ્વાધ્યાય.

૨૪૫

ફૂંડા.

ઈમ અનેક નૃપ બૂઝવ્યા, સમજાવ્યા જિનધર્મ	
જીવદયા ગુણ દાખવ્યો, ભાંજ્યો મિથ્યા મર્મ.	૧
અનુક્રમે ભૂતળ વિચરતા, બૂઝવતા ભવિ જીવ;	
ધર્મમાર્ગ દેખાડતા, ચિત્ત ધરતા હિત હેવ,	૨
ગછપતિ જાણે નિજ સમય, જ્ઞાનતણે આધાર;	
વિચરતાં શુરૂ આવીયા, નયર ઉદયપુર સાર.	૩
સંઘ સાહમેળા કર્યો, વજ્રડાયા નિસાણુ;	
પટધરને પધરાવિયા, રાજ થયા દીવાણુ.	૪
સદ્ગુરૂ ચામાસુ રહ્યા, સંઘાગ્રહથી તામ;	
ચિત્ત માંહે ઇમ ચિંતવે, કીજે વંછિત કામ.	૫

ઢાળા ૪ કરમ પીરક્ષા કરણુ કુમર આદ્યો રે—એ દેશી.

સદ્ગુરૂજી ઇમ ચિત્ત ચિત્તમે રે, તેડાવે સવિ સંઘ;	
તતખિણુ આવીને વંદન કરે રે, શ્રાવક ચિત્ત ઉમંગ.	સદ૦ ૧
સંઘમારે મુહતો હરજી વડા રે, મેતો કલ્યાણદાસ,	
નાનજીસાહ નેં ભાણુજી સાહજી રે, લાખો નાણાવટી ખાસ.	સ૦ ૨
ઇત્યાદિક શ્રાવક ભેલા મિલ્યા, આવ્યા ગછપતિ પાસ;	
સાહમતી સાહ મિણુસ્યું પરિવર્તા રે, આવે અધિક ઉદ્ધાસ.	સ૦ ૩
સંઘ આગેં સદ્ગુરૂજી, ઇમ કહે રે, સાંભળો ચતુર સુખણુ;	
પટધરની હવે કરસ્યું થાપનારે, કીજે કાજ પ્રમાણુ.	સ૦ ૪
ભાદ્રવા સુદિ આઠચમ દિન છે ભલો રે, વારૂ મંગળવાર;	
એ કારયનો વિલંબ હવે કરવો નહીં રે, કરવો ઓછવસાર.	સ૦ ૫
સંઘ સુણીને અતિ હરખિત થયો રે, અરજ કરેં કર જોડિ;	
પાટપટોધર થાપી ખતિસ્યું રે, પૂરો અમ મન કોડ.	સ૦ ૬
તુરત તેડાવ્યા હરખ ધરી તિહાં રે, ખીમાવિજય પન્યાસ;	
આપહાથસ્યું આચાર્ય પદ આપિયો રે, પોહતી શ્રી સંઘ આસ.	સ૦ ૭
નામ થાપના કીધી તિણુ સમે રે, શ્રી વિજે ક્ષેમ સૂરીદા;	
વંદન મહોચ્છવ પિણુ તતક્ષિણુ કરે રે, શ્રી વિજેરત્ન સૂરિદં	સ૦ ૮
સંઘ ચતુર્વિધ આગળ ગછપતિ, ઇમ કહે રે, શ્રી વિજેરત્નસૂરીસ;	
સમય અદ્વારો જાણુ છઈ અદ્ધે હુકડો રે, શ્રુતથી વિસવાવીસ.	સ૦ ૯

૨૪૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

તિણુ કારણ હવે અણુસણુ આદરસું અમે રે, ધરસ્યું શ્રી જિનધ્યાન,
 પટધર ગછપતિની સેવા કરજો તુલે રે, દેજો અતિ સનમાન. સં ૧૦
 શ્રી આચાર્યજીને શ્રી ગછપતિ કહે રે, નિસુણોજી સુવચન;
 એ તપગછની ગાદી છે અતિ મોટકીરે, કરજો તાસ જતન. સં ૧૧
 વીરતણો સાસન દીપાવજો રે, ધરજો ધર્મનો ધ્યાન;
 અમચી શીખ સદા ચિત્ત ધારજો રે, તુલે છો ચતુર સુભાણ. સં ૧૨
 દેવવિજયજી લક્ષ્મીવિજય તેડાવિયારે, હિતવિજયજી તામ;
 એ ત્રણેને પાઠકપદ દિયાં રે, જાણી અતિ અભિરામ. સં ૧૩
 અનુકમે ભાદ્રવાસુદ્ધ દશમી દિને રે, કીધો અણુસણુ સાર;
 ચોરાસી લખ જીવાયોનિ ખમાવિયારે, પચખ્યા ચ્યાર આહાર. સં ૧૪
 સવે પાપસ્થાન અઢાર આલોઈયાં રે, આલોયા અતિચાર;
 સંઘ ચતુર્વિધ આપે સૂખડી રે, વારૂ વિવિધ પ્રકાર. સં ૧૫
 આઠ સહસ ઉપવાસ કહે તિહાં રે, અઠમ, સઠ અનેક;
 સાત કોડી નવપદ ગણવા કહ્યા, વલિ યાત્રા, દાન વિશેષ. સં ૧૬
 ઇણિ વિધ આપી સંઘે સૂખડી રે, અન્ત સમય અવધારિ;
 સાત દિવસ અણુસણુકરીને સુરગતિ લહીરે, શ્રીવિજયરતન ગણીધાર ૧૭
 અપૂર્ણ.

દ્રઢ ઇચ્છા-શક્તિ.

(અંકના પૃષ્ઠ થી શરૂ.)

(૯)

વિકુલદાસ-મૂ-શાહ.

જો ઉપરોક્ત શ્લોકમાં કહેલા સર્વ કારણો ઉપર ઉચિત ધ્યાન નહિ દેવામાં આવે તો સંભવ છે કે કોઈ આરબ્ધ કાર્યમાં ફલ-પ્રાપ્તિ થશે નહિ. પરંતુ જ્યારે દ્રઢ ઇચ્છા-શક્તિ થાય છે, ત્યારે એ કારણોનું જ્ઞાન પણ આપોઆપ થઈ જાય છે. તેમજ જ્યારે એટલું કરી ચૂક્યા છતાં પણ દૈવશક્તિ કોઈ કાર્યમાં અસફલતા પ્રાપ્ત થાય ત્યારે આપણે-ઉપદેશ લેવો જોઈએ કે “ મોટાઈ અને બહાદૂરી કદિ પણ નહિ પડવામાં રહેલી નથી, જાડે આપણે જેટલી વાર પડીએ તેટલીવાર ઉઠીને ફરી વખત

દ્રઢ ઇચ્છા શક્તિ.

૨૪૭

આપણાં ઉદ્દિષ્ટ કાર્યમાં લાગી જવામાં રહેલ છે. ” જે યુવકને સાંસારિક કાર્ય વ્યવહારો માટે અનેક અનુકૂળ સાધન તથા પ્રાપ્તિ અનાયાસે મળી જાય છે તેને ઘણા લોકો જગતની પ્રચલિત રીતિ અનુસાર ભાગ્યવાન કહે છે. પરંતુ વસ્તુતઃ તે યુવકને દુર્ભાગીજ ગણવો જોઈએ, કેમકે એને વિદ્યા-પ્રાપ્તિ માટે કશું કષ્ટ વેઠવું પડ્યું નથી હોતું તેમજ ધન તથા યશની પ્રાપ્તિ માટે સ્વયં પ્રયત્ન કરવાની ઇચ્છા થતી નથી. કેવલ સ્વાર્થાધીન બનીને તે સુખ એનથી પોતાની જીવન-યાત્રા કરી શકે છે, મનો રંજનની સામગ્રી પણ તેની પાસે હંમેશા મોબુદ રહે છે, અન્ન વસ્ત્રાદિકનો પ્રશ્નતો તેનાં મનમાં કદિ પણ ઉપસ્થિત થતો નથી. સારાંશ એ છે કે જીવનનાં સર્વ વિષય-સુખોનો રસાસ્વાદન કરવા માટે તેની પાસે અનુકૂળ સાધનો મોબુદ રહે છે. પરિણામ એ આવે છે કે તેની મહત્વાકાંક્ષાઓ તથા સદ્દિચ્છાઓ ઘણું ભાગે હુપ્ત અને નષ્ટ થઈ જાય છે અને એવી દશામાં એ પણ જોવામાં આવે છે કે તેનું સમસ્ત જીવન તેને માટે ભારરૂપ બની જાય છે. તાત્પર્ય એ છે કે માનવ-જીવન-સંગ્રામમાં જે જે કર્મવીરોએ વિજય-પ્રાપ્તિ કરી છે, તેઓનાં ચિત્ર-પટો તપાસવાથી એ સિદ્ધાંત સ્થાપિત થઈ શકે છે કે જ્યાંસુધી આપણે આ સંસારની સમર-ભૂમિમાં પ્રવેશ કરીને આપણાં પોતાનાં કર્તવ્ય-ક્ષેત્રમાં ફૂદી ન પડીએ ત્યાંસુધી દ્રઢ ઇચ્છા-શક્તિની સાથે જે અન્ય કારણોની આવશ્યકતા હોય છે, તેનું અનુભવ પૂર્ણ તથા વ્યવહારિક જ્ઞાન થઈ શકતું નથી. કેવલ માનસિક ઇચ્છાથી કશો લાભ થતો નથી.

આપણે જાણીએ છીએ કે પ્રતિકૂળ પરિસ્થિતિમાં પણ કાર્ય કરતા રહેવાનો ઉપદેશ આપવો ઘણું સહજ છે, પરંતુ તદનુસાર વર્તવું ઘણું જ કઠિન છે; તથાપિ આપણે જોઈએ છીએ કે જે લોકો પોતાનાં જીવનનાં કાર્યક્રમનો નિશ્ચય પહેલેથી જ કરી લે છે, કોઈ ઉદ્દિષ્ટ હેતુની સિદ્ધિને અર્થે દ્રઢ ઇચ્છા કરી લે છે અને સફલતા અવશ્ય મલશેજ એવો વિશ્વાસ કરીલે છે તે લોકો તરતજ પોતાનાં ઇષ્ટ કાર્યમાં લાગી જાય છે, સમુચિત યત્ન કરવામાં કોઈ વાતની ખામી રાખતા નથી, પોતાનાં નિશ્ચિત ક્યેય સિવાય બીજી કોઈ બાબત તરફ ધ્યાન આપતા નથી, ગમે તેટલા સંકટ આવે તોપણ કશી દરકાર કરતા નથી અને છેવટે સઘળી પ્રતિકૂળતાઓને બદલી નાંખે છે. આ ઉપર વિચાર કરવાથી પ્રતીત થાય છે કે જો આપણાં જીવનનો કાર્યક્રમ નિશ્ચિત હોય છે તો દ્રઢ ઇચ્છા-શક્તિથી સફલતા પ્રાપ્ત કરવાનું લેશ પણ કઠિન નથી. પરંતુ જો કોઈ મનુષ્ય ધનહીન હોય છે તો, તેને બીજાની દૃષ્ટિમાં ગરીબ દેખાવું સારૂ લાગતું નથી. ને પોતાની ઉન્નતિ અર્થે બીજાની માફક કાર્ય કરે છે. એ પ્રકારની માનસિક પરાધીનતાથી કોઈ પણ મનુષ્યની ઇચ્છા-શક્તિ દબ બની શકતી નથી, તેમજ કોઈ પણ મનુષ્યની ઉન્નતિ થઈ શકતી નથી. જ્યારે આપણા

૨૪૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

યુવકોને રેશમી છત્રી અથવા સુશોભીત વસ્ત્રાલંકાર વગર ચેન નથી પડતું, જ્યારે તેઓના સોબતીઓ તેને ફેશનેબલ જેન્ટલમેન નથી કહેતા, ત્યારે તેઓ પોતાની ઇચ્છાઓની પૂર્તિ માટે અદ્ભુત ઉપાયો યોજવા લાગે છે. સ્મરણમાં રાજો કે આવા નિર્બળ હૃદયવાળા મનુષ્યો પોતાનું મસ્તક ઉંચું કરીને એમ નથી કહી શકતા કે અમે આમરો રસ્તો જાતેજ સાફ કર્યો છે. હા, તેઓને હવાઈ વિમાન અવશ્ય કહી શકાય છે કે જે બીજાની એટલે કે હવાની સહાયતાથી ઉંચે જઈ શકે છે.

કેટલાક લોકો એ વાત નથી માનતા કે મનુષ્યનું ભવિષ્ય તથા તેની ઉન્નતિ તેનાં પોતાનાં કાર્યો ઉપર નિર્ભર રહેલી છે. તેઓ સર્વ સાંસારિક સફલતાઓને એકજ બહુશ શબ્દ વડેજ સમજ્યા કરે છે. તે શબ્દ કયો છે? કિસ્મત અથવા પ્રારબ્ધ. પરંતુ એ વાતનો ત્યારેજ ઠીક કહી શકાય કે જ્યારે સંસારના સર્વ મનુષ્યો પલંગ ઉપર આલોટ્યા કરે અને સંસારનાં સર્વ કાર્યો સારી રીતે થયા કરે. પ્રારબ્ધની વાત તો તણ દઈએ, પરંતુ જે મનુષ્યોમાં કોઈ સ્વભાવિક પ્રતિભા હોય છે, તેઓ પણ કઠિન પરિશ્રમ કર્યા વગર કોઈ પણ કાર્યમાં સફલતા પ્રાપ્ત કરી શકતા નથી. કેટલાક મનુષ્યોની ઇચ્છાઓ દૃઢ ન થવાનું એ પણ કારણ હોય છે કે તેઓનો ઉદ્દેશ શીઘ્ર અને અદ્ય પ્રયત્નથી પૂર્ણ નથી થતો, અથવા તેઓનાં કાર્યોની સમાપ્તિનો આધાર અનેક ન્હાનાં ન્હાનાં ઉપકર્મોની સમાપ્તિ ઉપર હોય છે. આ પ્રકારના મનુષ્યો કદાચ એમ ઇચ્છતા હોય છે કે રામાયણ જેવા મહાન ગ્રંથો અથવા મુંબઈ કલકત્તા જેવા મહાન શહેરો એકાદ બે કલાક પ્રયત્ન કરવાથી ખતમ થાય તો સાફ. વિચારવા જેવી વાત છે કે ન્હાનાં ન્હાનાં કાર્યો પૂર્ણ કરવામાં આપણે કેટલાક મહિના ગાળવા પડે છે, તો પછી મહાન કાર્યો પૂર્ણ કરવામાં સમસ્ત જીવન વ્યતીત થઈ જાય તો શું આશ્ચર્ય? બદકે પુનર્જન્મવાદી લોકો તો આથી પણ આગળ વધી ગયા છે. તેઓ કહે છે કે જ્યારે અમુક મનુષ્ય પોતાનો ઉદ્દેશ એકજ જન્મમાં પૂર્ણ નથી કરી શકતો અને જ્યારે મૃત્યુ સમયેજ તેને તે કાર્ય કરવાનો વિચાર આવે છે, ત્યારે તે પૂર્વજન્મ-સંસ્કારને લઈને તે ઉદ્દેશ પૂર્ણ કરવા માટે બીજો જન્મ લે છે. એ રીતે અનેક જન્મજન્મમાંતરો સુધી, ધૈર્યયુક્ત અને અવિશ્રાંત પરિશ્રમ કરવાથી તેને કોઈપણ જન્મમાં સિદ્ધિ અર્થાત્ સફલતા મળી જાય છે. પરંતુ તેનાથી એટલું તો અવશ્ય સિદ્ધ થાય છે કે કોઈ ઉચ્ચ વા મહાન કાર્યની પૂર્તિ અર્થે વર્ષો પર્વત પ્રયત્ન કરતા રહેવાની અત્યંત આવશ્યકતા છે. ગમે તેટલા સંકટ-મુશ્કેલીયો ઉપસ્થિત થાય અને ગમે તેટલો સમય લાગે તોપણ જે મનુષ્ય પોતાનાં જીવનનો ઉદ્દેશ સફળ કરવાની ઇચ્છાથી પ્રેરાઈને સદૈવ પ્રયત્નશીલ રહ્યા કરે છે, અને જે

દૃઢ ઇચ્છા શક્તિ.

૨૪૯

મનુષ્યે પોતાનાં જીવનનાં કાર્યક્રમ સંબંધી કશો વિચાર કર્યો હોતો નથી, જેનાં મનમાં કોઈપણ બાતની મહત્વાકાંક્ષા નથી હોતી અને જે કોઈપણ પ્રકારનો પ્રયત્ન પણ નથી કરતો તે બંને મનુષ્યોના જીવન-સંગ્રામમાં આકાશ પાતાલ જેટલો તફાવત થઈ જાય છે. પહેલા પ્રકારના મનુષ્યનું જીવન ખરેખરે સફળ થાય છે અને જેમ એક લાકડાનો કટકો નદીના પ્રવાહમાં અહિં તહિં ઘસડાઈને કોઈ ખડક ઉપર અથડાતા ચુરેચુરા થઈ જાય છે, તેવી બીજા પ્રકારના મનુષ્યની દશા થાય છે.

મહાન લોક-નાયકો, કવિયો, રાજનીતિજ્ઞો તેમજ સંસારના સર્વ અગ્રગણ્ય પુરુષોની સફળતાનું રહસ્ય શું છે? તેઓની ઇચ્છાજન્ય સતત પ્રયત્ન-શક્તિ. કોઈ એમ શંકા કરે કે સતત પ્રયત્ન કરતા રહેવાથી સફળતા મળીજ જાય છે-દૃઢ ઇચ્છા-શક્તિની કશી આવશ્યકતા નથી, પરંતુ તેઓને એજ જવાબ આપી શકાય કે દૃઢ ઇચ્છાજન્ય સતત પ્રયત્ન-શક્તિની ઉત્પાદક છે. જ્યાંસુધી આપણે કોઈ કાર્યમાં લાભ નથી જોતા. ત્યાંસુધી તે કાર્ય કરવાની આપણને ઇચ્છાજન્ય થતી નથી, અને ઇચ્છા ઉત્પન્ન થાય તોપણ દૃઢતા વગર આપણે તે કાર્ય અપૂર્ણ તથા દહએ એ બનવાજોગ છે. ખાસ કરીને માનસિક ગુણોનો વિકાસ તથા ચારિત્ર-સંગઠન આદિ મહાન કાર્યો સમસ્ત જીવનભર પ્રયત્ન કર્યા વગર થઈ શકતા નથી. એટલાજ માટે દૃઢ ઇચ્છા-શક્તિની સાથે ધૈર્યની પણ નિતાન્ત આવશ્યકતા છે, જે ઇચ્છામાં ધૈર્યનો અભાવ હોય છે, તેને રાક્ષસી ઇચ્છા શક્તિ કહેવામાં આવે છે, કેમકે તે સર્વદા અમાનુષી કાર્ય કરવાને તત્પર રહે છે, મિષ્ટ ફલોનો પરિપાક કદિ પણ જલ્દી થતો નથી. આપણે એક મહાત્માનું નીચેનું કથન હુમેશાં ધ્યાનમાં રાખવું જોઈએ કે-સમયોચિત કાર્ય કરતા છતાં પણ ઉદ્દેશ-પૂર્તિ માટે ધૈર્યપૂર્વક રાહ જોયા કરવી તેજ સફળતાની અમોઘ ચાવી છે.

સફળતા પ્રાપ્ત કરવામાટે દૃઢ ઇચ્છા-શક્તિ તેમજ ધૈર્યની સાથે એક બીજી વસ્તુની આવશ્યકતા છે, બાધાઓથી ડરવાથી ઇચ્છા કદિ પણ પુરી થતી નથી. જે મનુષ્ય હુમેશાં એવી ફરિયાદ કર્યા કરે છે કે અમુક સ્થળે જવા માટે એક માર્ગમાં પથર છે, બીજા માર્ગમાં કંટક છે, ત્રીજા માર્ગમાં પર્વતો છે અને ચોથા માર્ગમાં સિંહ અથવા ચોર લુપ્ટારા છે, તે ઘરની અંદર બેસી રહેવા સિવાય કંઈપણ કરી શકતો નથી. તેવો મનુષ્ય સર્વની આગળ જઈને રોહણું રોયા કરે છે કે કઠિનતાઓ પુષ્કળ છે, કામ કરવાનું અસંભવિત છે, ઇત્યાદિ. સ્મરણમાં રાખો કે એ રીતે હુમેશાં રોહણું રોવાથી અને ફરિયાદ કરવાથી કદિ પણ કાર્ય પુરું થશે નહિ, ખડકે એમ કહેવું જોઈએ કે કોઈ મનુષ્ય જ્યારે કોઈ કાર્ય આનંદ પૂર્વક મન દહને કરતો નથી, ત્યારે તે કરવાની તેનામાં હાર્દિક ઇચ્છા જ નથી હોતી. ઘણા મનુષ્યોમાં એવી ખરાબ દેવ હોય છે કે કઠિનતાઓની સૂચના

૨૫૦

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

મળતાં જ તેઓ પોતાનું કાર્ય તણ દે છે અને કોઈ બીજા કાર્યમાં લાગી જાય છે, તેનું સમસ્ત જીવન હંમેશા નવા નવા કાર્યો કરવામાં વ્યતીત થઈ જાય છે અને છેવટે તેઓ એક પણ કાર્ય સમુચિત રીતે પુરું કરતા નથી. એટલા માટે આપણે માટે એટલું જ ઉચિત છે કે આપણે જીવનનું એક જ લક્ષ્ય બનાવી લેવું જોઈએ તેમજ તેની પૂર્તિને અર્થે આપણે જે ન્હાનાંમાં ન્હાનાં અથવા મોટાંમાં મોટાં કાર્ય કરીએ તે સઘળાં સાચાં દિલથી આનંદ પૂર્વક કરવાં જોઈએ. જ્યાં સુધી મનુષ્ય પોતાનાં કાર્યની કઠિનતાઓ સંજોગથી ફરિયાદ કર્યા કરે છે, જ્યાંસુધી તેનામાં ઉત્સાહ અને આશા નથી હોતી ત્યાં સુધી તેની ઇષ્ટસિદ્ધિ કદિ પણ થતી નથી.

લોકોમાં એ કહેવત છે કે “ જ્યાં ઇચ્છા હોય છે, ત્યાં માર્ગ થઈ શકે છે. ” ઉક્ત કહેવતમાં એક મહાન સિદ્ધાંત અત્યંત સુગમતાથી સમજાવવામાં આવ્યો છે. પહેલી વાત તો એ છે કે પ્રત્યેક મનુષ્યમાં કોઈ વસ્તુ પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છા તેની અવસ્થાની સંભાવનાને અનુકૂળ થયા કરે છે, પ્રતિકૂળ નહિ. તે સાથે બીજી વાત એ છે કે તે ઇચ્છા પુરી કરવા માટે ઉપાયો યોજવાનું પણ તેને આધિન રહે છે. જો દ્રઢ ઇચ્છા હોય છે તો તે તેની પૂર્તિ અર્થે પોતાનું સમસ્ત જીવન વ્યતીત કરવા તત્પર થાય છે. ટોમસ કાર્લાઇલનું નામ વિદ્વાન ગ્રંથકાર તરીકે જગ મશહૂર છે. તેણે “ ટ્રેસ રેવોલ્યુશન ” નામનું એક અત્યંત ઉપયોગી પુસ્તક લખ્યું છે. તેનો પ્રથમ ભાગ સમાપ્ત કરીને તેણે પોતાના એક મિત્રને તેનો અભિપ્રાય દર્શાવવા માટે વાંચવા આપ્યું, તેના મિત્રે પુસ્તક તો વાંચી લીધું, પરંતુ બેદરકારીથી તેના ઓરડામાં પડ્યું રહ્યું. જ્યારે તેની ચાકરડી ઓરડામાં આવી, ત્યારે તેણે તે પુસ્તકને રફી નકામા કાગળીઆં સમજી જ્યાં ત્યાં ફેંકી દીધું. એ વાતની કાર્લાઇલને ખબર પડી. પરંતુ કેવળ ઉત્સાહ-પૂર્ણ દ્રઢ ઇચ્છાને લઈને તેણે ફરી વખત તે પુસ્તક પોતાની સ્મરણ શક્તિની સહાયથી લખી નાંખ્યું જે અદ્યાપિ પર્યંત સંસારના બહુમૂલ્ય પુસ્તકોમાંનું એક ગણાય છે. ધૈર્યનું આ એક ઉત્કૃષ્ટ ઉદાહરણ છે.

જ્યારે આપણે કોઈ મનુષ્યને વિશેષ ગુણ-શક્તિ સંપન્ન જોઈએ છીએ, ત્યારે કદાચ આપણા મનમાં એવી ભાવના થાય છે કે તેનાં સર્વ કાર્યો અપવાદ સ્વરૂપ છે, કોઈ પણ મનુષ્ય ગમે તેટલો પરિશ્રમ કરીને પણ તેના જેવું કાર્ય કરી શકતો નથી. પરંતુ જો મહાન પુરૂષોનાં જીવન-ચરિત્રો અને જન્મભરના કાર્યોનું બારીકીથી નિરીક્ષણ કરવામાં આવે તો અપવાદ વગર દરેક સ્થિતિમાં આપણને એમજ માલુમ પડશે કે તેઓનાં મહત્કાર્યોની સિદ્ધિ અને આશ્ચર્યજનક સફલતાઓનાં કારણો જેટલાં તેઓની ધૈર્યબુદ્ધિ દીર્ઘદોગ શક્તિમાં રહેલાં છે. તેટલાં તેઓના જન્મસિદ્ધ ગુણ તથા કાર્યકારિણી શક્તિમાં રહેલાં નથી. તેઓએ અપ્રસિદ્ધપણે જન્મભર એકાન્તમાં કઠિનમાં કઠિન પરિશ્રમ સેવ્યો હોય છે અને

તેઓનાં પરિશ્રમનું ફળ તેઓની વૃદ્ધાવસ્થામાં પ્રકાશિત થયેલું જોઈને લોકોને દાંત કરડવા પડ્યા હોય છે; કેમકે તેના જન્મભરના પરિશ્રમ અને પ્રથમની તૈયારીઓ સાધારણ લોકોના બાણુવામાં અથવા જોવામાં આવ્યા હોતા નથી, તેઓના પરિશ્રમનું અંતિમ પરિણામજ જોવા પામે છે.

સંસારમાં જેટલા મહાપુરૂષો, કવિઓ, ગ્રંથકારો, રાજનીતિજ્ઞ પુરૂષો, ચિત્રકારો, સંગીતકલા વિશારદ પુરૂષો, સંપાદકો, આવિષ્કાર કર્તા વિગેરે થઈ ગયા છે તેઓમાં એવો કોઈ નથી કે જેની ઇષ્ટસિદ્ધિ પહેલેજ પ્રયત્ને પુરી થઈ ગઈ હોય. તે સહુને તેને માટે પોતાની બાધ્યાવસ્થાથીજ તૈયારી કરવી પડી હોય છે. તેને લઈનેજ તેઓ પોતાના જીવનમાં મહત્કાર્યો પુરાં કરી શક્યા છે. ઇતિહાસમાં તે સર્વની કઠિનતાઓ અને વિપત્તિઓનું વર્ણન વાંચતાં હૃદય ભરાઈ જાય છે અને તેઓની યોગ્યતા તેમજ કાર્ય શીલતાની પ્રશંસા કર્યા વગર રહી શકતા નથી. અસ્તુ છેવટે નીચેની એક અંગ્રેજ કવિની પંક્તિઓમાં રહેલો સફળોદય ગૃહજી કરવાનું વાચક ગણને નમ્રતાપૂર્વક નિવેદન કરવામાં આવે છે:—

“ Be firm, one Constant element of luck.
Is Genuine, solid, old Teutonic pluck.
Stick to your aim the mongrel's hold will slip.
But only crowbars loose the bull-dog's grip,
Small though he looks, the jaw that never yields,
Drags down the bellowing monarch of fields ! ”

અને આશા રાખવામાં આવે છે કે જીવન-સંગ્રામમાં વિજયપ્રાપ્તિ અર્થે વાંચક બંધુઓ હુમણાંજ તૈયારી કરવા લાગશે, અને પોતાનાં જીવનનું પ્રધાન કર્તવ્ય શું છે તેનો નિશ્ચય કરી લેશે અને તેની સફલતા માટે દૈન્ય ઇચ્છાશક્તિ તથા ધૈર્યથી સતત પ્રયત્ન કરી વિઘ્ન-બાધાઓને હટાવી છેવટે વિજય પ્રાપ્ત કરશે. પરમાત્માની કૃપાવડે તમારાં સંકલિપ્ત કાર્યો અવશ્ય સિદ્ધ થશેજ.

૨૫૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

આધુનિક કથાસાહિત્ય.

જૈનસમાજમાં પુસ્તક-પ્રકાશકોની ખૂમ છે કે આમે સાહિત્ય પ્રકાશિત કરીએ છીએ પરંતુ આપણા સમાજમાં વાંચકોની સંખ્યા ઘણી અદ્ય જોવામાં આવે છે, અમને જોઈએ તેવું પ્રોત્સાહન મળતું નથી, પુસ્તકની મુદી પણ પ્રાપ્ત થતી નથી, ત્યારે બીજા બાળુ સમાજ કહે છે કે આપણા સમાજમાં સાહિત્યજ કયાં છે? સમયાનુસાર સાહિત્ય નહિ હોવાથી અમારે જૈનેતરનું સાહિત્ય વાંચી સંતોષ માનવો પડે છે. આવી રીતે બન્નેનું કહેવું સાંભળતાં કોઈનું કહેવું અનુચિત હોય તેમ જણાતું નથી. ત્યારે છે શું? તે તપાસીએ.

પ્રકાશિત થતા સાહિત્ય પ્રતિ દૃષ્ટિ ક્રેંકતાં જણાશે કે આજ કાલ માસિક, ત્રિમાસિક અને વાર્ષિક પ્રકાશિત થતા સાહિત્યમાં વિશેષ જગ્યા કથા-વાર્તા સાહિત્યે રોકેલ જણાય છે. લાઈબ્રેરીઓનાં રજીસ્ટરો તપાસતાં જણાશે કે અન્ય સર્વ વિષય કરતાં કથા-નવલકથાની સંખ્યા વિશેષ છે. બુકસેલરોને ત્યાં જમને ખાતરી કરશે તો કથા-સાહિત્યનું વેચાણ વિશેષ માલૂમ પડશે. આ ઉપરથી અનુમાન થાય છે કે લોકોની રૂચિ અન્ય વિષયનાં પુસ્તકો કરતાં કથાઓ પ્રતિ વિશેષ આકર્ષાઈ છે. આધ્યાત્મિક, નૈતિક, ઐતિહાસિક કે અન્ય કોઈ પણ સાહિત્યની શાખાનું સાહિત્ય સોંધુ હશે તોપણ તેનો ઉઠાવ બહુજ અદ્ય જોવામાં આવે છે અને નવલ કથાઓનું મૂલ્ય કદ કરતાં વિશેષ હોવા છતાં તેનું વેચાણ વિશેષ થતું જોવામાં આવે છે. આ ઉપરથી પણ જોવામાં આવે છે કે લોકોની રૂચિ નવલકથા પ્રતિ વિશેષ છે.

નવલકથાના ઉદ્ભવ પહેલાંનો સમય તપાસીશું તો જણાય છે કે આપણા આગમોમાં, પણ નાની નાની કથાઓ આજેખાયેલ છે. તે પછી પ્રાકૃત સાહિત્યમાં દાક્ષિણ્યાચિન્હકૃત કુવલયમાલા કે જેની અનેક કવિઓએ સુકત કંઠે પ્રશંસા કરેલ છે. જે અઘાપિ પ્રસિદ્ધ થયેલ નથી. તે પછી સંસ્કૃત સાહિત્યમાં ઉપમિતિ ભવ પ્રપંચા જે વિવિધ કથાઓનો મહાસાગર છે, સંસ્કૃત કાદંબરી સાહિત્યમાં પ્રથમ નંબરે મૂકવા લાયક ધનપાલકૃત તિલક મંજરી, પ્રભાવક ચરિત્ર, ચતુર્વિંશતિ પ્રબંધ આદિ અનેક કથા-ગ્રંથો લખાયેલ છે કે જેનું અત્રે વર્ણન કરવું અનુચિત જણાય. અને તે વિષયમાં અનેક નિબંધો આપણામાં છપાઈ ગયા છે. અન્ય વિષયોના સાહિત્ય કરતાં દરેક સમાજમાં કથા સાહિત્ય વિપુળ અવસ્થામાં પ્રાપ્ત થાય છે તેનું કારણ શું હશે? કારણ એજ જણાય છે કે પૂર્વ પરંપરાથીજ લોકોની અભિરૂચિ કથાઓ પ્રતિ વિશેષ છે.

આધુનિક કથાસાહિત્ય.

૨૫૩

સમયના વ્યતીત થવા સાથે લોકોની અભિરૂચિ પણ અમુક અમુક કાળે બદલાતી જોવામાં આવે છે. સાહિત્યમાં પ્રથમથી તપાસશે તો માલૂમ પડશે કે પહેલાં સાધારણ ચરિત્રો આપવામાં આવતાં પછી લોકોની અભિરૂચિ બદલાઈ એટલે સ્વતંત્ર કથા-સાહિત્ય લખવામાં આવ્યું, તેમાં પણ કથાસાહિત્યની શૈલીમાં અભિરૂચી પરિવર્તન પામી તેમ તેમ સાહિત્ય પણ અનેક શૈલીમાં પરિવર્તન પામ્યું અર્થાત્ લોકોની અભિરૂચિને માન આપી લેખકોએ કાવ્યો, નાટકો, ચંપુ, આખ્યાયિકા, વિગેરે વિગેરે સ્વરૂપમાં પરિવર્તન કરી લોકોમાં જ્ઞાન જાગૃત રાખતા ગયા. તે પછી પંદરમાં સૈકામાં અપભ્રંશ ભાષા વ્યવહારમાં પર્યાપ્ત થવાથી ઉપદેશકો, લેખકો અને સાધુઓએ તે પ્રતિ દષ્ટિ લાંબાવી અર્થાત્ લોકોમાં જ્ઞાન જાગૃત રાખવા સાડા આખ્યાન, રાસાઓ, રાસડાઓ, પ્રબંધો અને વાર્તાઓ તે તે ભાષામાં લખવાનું ચાલુ કર્યું.

આ ઉપરથી જણાશે કે જેમ જેમ સમાજની રૂચિ બદલાતી તેમ તેમ સમાજના જ્ઞાની પુરૂષો તે રૂચિને માન આપીને તેવા સાહિત્ય આજેખી પોતાના જ્ઞાનનો લાભ આપતા. પ્રાચીન ગુજરાતી ભાષામાં આપણા જૈનસમાજનું કેટલું અનુપમ સાહિત્ય પૂર્વાચાર્યોએ લખેલ છે કે જેના માટે આપણને અભિમાન લેવા યોગ્ય છે; વક્રી તે સમયના રાસાઓ જે લખાયેલ છે, ત્હેની તુલનામાં ઉતરી શકે તેવી એક પણ નવલકથા આપણા આધુનિક સાહિત્યમાં નહિ જણાય. ચંદરાજનો રાસ, શ્રીપાલરાજનો રાસ, માધવાનંદ કામકંદલા રાસ, સિંહાસનખત્રીસી આદિ અનેક રાસાઓ કે જે ધ્યાનપૂર્વક વાંચવામાં આવે તો તેના આગળ ઉત્તમ નવલકથા પણ નહીં ટકી શકે. આ ઉપરથી સમજાય છે કે કથા-સાહિત્ય એ સાહિત્યની અન્ય શાખાઓ કરતાં વિશેષ મહત્ત્વવાળું, સમાજમાં રૂચિકર અને સમાજને સત્યાસત્યનું જ્ઞાન કરાવવાનું ઉત્તમ સાધન છે—

આપણે આધુનિકકથાસાહિત્ય તપાસીએ. આપણામાં બે ત્રણ માસિકો નીકળે છે, કેટલાક વિષયો તો અમુક માસિકમાં મહિને મહિને પુનરુક્ત જેવા જેવામાં આવે છે, કદાચિત્ વાર્તા આપવામાં આવશે તો વસ્તુસંકળના પ્રાચીન હશે તેમ ત્હેની શૈલી પણ પ્રાચીન જોવામાં આવશે, તેમાં નહિ હોય આધુનિક શૈલી કે નહિ હોય રસની જમાવટ. એટલે તેનું કથાસાહિત્ય નિરૂપણોની નિવડે તેમાં શું આશ્ચર્ય ! માસિકના તંત્રીઓ જો તે તરફ દષ્ટિ લાંબાવશે તો સમાજમાં જે જીવન સ્ફુરવાવા વિચાર હશે તે સ્ફુરી શકશે.

વાર્તાઓ પ્રિય હોવાનું કારણ ? હમેશાં સમાજમાં વિદ્વંસોજન્ય વિષયોના

૨૫૪

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

જીજ્ઞાસુ અદ્ય હોય છે, તાત્ત્વિક વિચારોથી ભરેલો વિષય વાંચતાં તેને કંટાળો આવશે, ધર્મોપદેશ સાંભળાવશે તો તેને નિરસ લાગશે, સમાજના કોઈપણ દુર્ગુણનું વિવેચન કરશે તોપણ તેના હૃદયમાં નહીં ઉતરી શકે પરંતુ તે સર્વે વિષયોને સારી ટુંકી વાર્તા યા નવલકથાદ્વારા આપવામાં આવે તો તુરત સમાજ આકર્ષાય છે. માનવજીવનજ એવું છે કે તે સદા સૌંદર્યતા, રસ અને કળાને વિશેષ પસંદ કરે છે, તેના બાળજીવનને તપાસો એ-ત્રણ વરસનું બાળજીવન હશે ત્યારથીજ તેને ટુંકી ટુંકી વાર્તાઓ રસપ્રદ લાગશે અને પોતાનું આવાનું ત્યાગ કરી પણ વાર્તાઓ સાંભળવામાં તન્મય જોવામાં આવે છે અને તુરત તે વાર્તાઓને કંઠાંત્ર કરી લે છે; તેમ તેથી તેને સારાસારનું ભાન થાય છે. બાળક રીસાય છે ત્યારે તેને ટુંકી વાર્તાદ્વારા ગુણ-રોષનું સ્પષ્ટીકરણ કરવામાં આવે છે તો તુરત તે સમજી જાય છે. આ ઉપરથી જ્યાંલ આવશે કે માણસને સારા રસ્તા ઉપર લાવવામાં, તેને તેના જીવનનું ભાન કરાવવાનું, સમાજમાં કયા દુર્ગુણો નાશ કરવા જેવા છે એ વગેરે ટુંકી વાર્તાઓ યા નવલકથાદ્વારા તુરત થઈ શકે તેમ છે.

આપણા સમાજમાં અધુના અનેક દુર્ગુણો પ્રવેશતા જાય છે અને ત્હેના માટે સદુપદેશો અનેક રચે કરવામાં આવે છે, પણ સમાજમાં તે દુર્ગુણો તો પ્રતિદિન વૃદ્ધિગત થતા જાય છે, ત્હેનું કારણ એજ કે ઉપદેશો તેમના ઉપર જોઈએ તેવી અસર કરી શકતા નથી. કારણકે તે નિરસ અને કઠોર હોય છે. પરંતુ તેજ ઉપદેશ વાર્તાઓ દ્વારા આપવામાં આવે તો અત્યુત્તમ કાર્ય બળવશે, આ ઉપરથી કહેવાનો એવો આશય નથી કે ઉપદેશ એ નિરર્થક છે પરંતુ તે ઉચ્ચ કોટીના પુરૂષો માટે છે અને વાર્તા એ બાળ જીવ આરંભી ઉચ્ચ કોટીના માનવો સુધી ઉપયોગમાં આવી શકે છે.

વાર્તાના લેખકમાં જો કળા વિદ્યાનની અત્યુત્તમ શક્તિ હોય છે તો તે તુરત વાચક વર્ગની લાગણીને જાગૃત કરે છે અને તે દ્વારા સમાજમાં બહાદુરી, ધૈર્ય, જનહયા, પૂર્વની જાહોજલાલી, ન્યાય, સમાજમાં થતો જતો સડો, કર્તવ્ય વગેરે અનેક પ્રકારના વિષયોને કથામાં ઉતારી જનમૂલ્તિને તે તરફ દોરે છે.

આપણને કેવી કથાઓની આવશ્યકતા છે તે જોઈએ. અમુક કરવાથી, અમુક નતો પાળવાથી કે અમુક કાર્ય કરવાથી અમુક અમુક મોક્ષ ગયા આપણામાં અનેક કથાઓ વિદ્યમાન છે પરંતુ તે કથાઓમાં બરાબર વાંચનારને રસ જામતો નથી તો હવે કેવી કથાઓની આવશ્યકતા છે તે વિચારવી જોઈએ અને તેવા સાહિત્યને જન્મ આપવા પ્રયત્ન કરવો જોઈએ. અત્યારે અન્ય સમાજ બા દેશમાં સામાજિક નવલ કથાઓ વિશેષ જોવામાં આવે છે અને તે લોકોને પણ વિશેષ ઉપકારક છે, કારણ સંસારમાં અનેક કૂટ પ્રશ્નો હોય છે અને ત્હેમાં તેઓ

આધુનિક કથાસાહિત્ય.

૨૫૫

ફસાઇ વિચાર હીન બને છે, તેઓને આવી વાર્તાઓ સંસારમાં માર્ગને સુગમ કરી મૂકે છે એટલે માણસના જીવનમાં જે જે પ્રસંગો ઉપસ્થિત થતા હોય તે તે પ્રસંગોની નવલ કથાઓ તૃતીય દાગે છે અને તેજ ગુણદાયી નિવડે છે કારણ જ્યાં સુધી તૃતીયનું જીવનજ ન સુધરે ત્યાં સુધી તૃતીયને ધર્મોપદેશ કંઈ અસર નહિ કરી શકે.

નવલ કથાઓ કેમ લખવી, વસ્તુ સંકલના કેવી હોવી જોઈએ, રસજમાવટ કેમ કરવી, અત્યારે કયો વિષય લોકોને પસંદ આવે તેમ છે, માનવ જીવન, માનવ સ્વભાવ, ઇતિહાસિક દર્શનની ગ્રંથણી કેવી રીતે કરવી વિગેરે વિગેરે વિષયોનો અભ્યાસ કરવો જોઈએ, આપણામાં અનેક લેખકો લખવા પ્રેરાય છે પરંતુ જે વિષય માટે લખવા વિચાર રાખતા હોઈએ તે માટે પ્રથમ જોનેતરનું સાહિત્ય વાંચવું. વિચારવું અને તે પછી લખવા પ્રયાસ કરવો. કારણ આપણા કરતાં તૃતીયનું સાહિત્ય અનેક રીતે જોડાયેલું છે તો પ્રથમ તેમના સાહિત્યનો અભ્યાસ કરી પ્રયત્ન કરશું તો જ સમાજને ડગિર નિવડશે અને સાહિત્ય વાંચનનો શોખ ઉત્પન્ન કરશે.

નવલ કથા કેમ લખવી, તૃતીય વસ્તુ સંકળના, અને ટુંકી વાર્તાઓની વસ્તુ સંકળના, ભિન્ન ભિન્ન હોય છે તેમ તે લખવામાં પણ ભિન્ન ભિન્ન માર્ગો છે, નવલ કથાના લેખક કરતાં ટુંકી વાર્તાના લેખકમાં વિશેષ કુશળતા હોવી જોઈએ, કારણકે તૃતીય એકજ વિષય ઉપર ટુંકામાં પતાવવાનું હોય છે તૃતીયામાં પાત્ર સંખ્યા પણ ઓછી હોય છે તૃતીય તૃતીયા વિષય પણ ચાલુ સમાજનો હોય છે એટલે તૃતીયામાં ઉત્તમ કુશળતા હોય તોજ સમાજને આવકાર દાયક નિવડે; નહિ તો તૃતીય શક્તિ નિર્થક નિવડે છે, માટે તેવા સાહિત્ય લખવા પ્રેરાવા પહેલાં તેનો અભ્યાસ કરવો જોઈએ. આ વિષયમાં જોનેતરોમાં, નારાયણ હેમચન્દ્રે રણજીતરામ વાવાલાઈએ, ડાહ્યાભાઈ પટેલ વિગેરે અનેક લાઈઓને અનેક રીતે લખેલ છે તો તૃતીય જરૂર અભ્યાસ કરવો અને ત્યાર પછીજ લખવા પ્રયાસ કરવો.

સાહિત્યમાં આ પ્રમાણે નૂતન દિશામાં પ્રયત્ન પ્રારંભવામાં આવશે તોજ પ્રથમ દર્શાવેલ અનુસાર પુસ્તક પ્રકાશકોને પુસ્તક પ્રચારનો વિશેષ લાભ થશે અને સમાજમાં સાહિત્ય નથી એમ ઓલનારા ઓલતા બંધ થશે પણ તે ક્યારે ? જ્યારે ઉક્ત પ્રયોગ કર્તવ્યમાં મૂકવામાં આવે ત્યારેજ, ઇત્યલમ.

૨૫૬

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

શ્રીમાન હેમચંદ્રાચાર્યજીનું જીવનવૃત્તાંત.

(અનુવાદક ગાંધી વલ્લભદાસ ત્રિભુવનદાસ ભાવનગર.)

સકલ પ્રાણી સમૂહને આહ્વાદ ઉત્પન્ન કરવાવાળા, સાંસારિક વિષયોથી આંતરિક દાહથી સંતપ્ત થયેલા આત્માઓને શાંતિ પહોંચાડવાવાળા, સમ્યગ્જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર રૂપરત્નેને પોતાના ગર્ભમાં રાખનાર પવિત્ર જૈનધર્મ રૂપ મહાસાગરની આનંદોત્પાદક ભગવતી અહિંસા સ્વરૂપિણી લહેરીઓને અખીલ ભૂમંડળમાં ફેલાવનાર, ભવ્યજન રૂપ કમનીય કુમુદોને વિકસ્વર કરવાવાળા અને પોતાની અપૂર્વ જ્ઞાન જ્યોત્સનાદ્વારા અજ્ઞાનાંધકારથી ઢાંકી દીધેલ ભારત પૃથ્વીને ઉજ્જવલ કરનારા એવા મહા મુનીંદ્ર શ્રી હેમચંદ્રનો પૂજનીયદેવી પાહિનીના પવિત્ર ગર્ભથી સંવત ૧૧૪૫ ના કાર્તિક પૂર્ણિમા (સુદપુનમ) ના રોજ જન્મ થયો.

જગત્માં જ્યારે જ્યારે ધર્મની કોઈ વિશેષ હાની થતી જાય છે ત્યારે ત્યારે તેની રક્ષા કરવા માટે અવશ્ય કોઈ મહાપુરૂષ-યુગપ્રધાનનો અવતાર આવે છે. એવો પ્રાકૃતિક નિયમાનુસાર જૈન ધર્મને વિશેષ દીણુતા પહોંચવા લાગી, પરસ્પર સાંપ્રદાયિક ઝગડાની જડ ભમવા લાગી, વિપક્ષીઓના અનેક પ્રકારના પ્રહાર પડવા લાગ્યા અને જૈનોનો આત્મસંયમ શિથિલ થવા લાગ્યો તે વખતે જૈનસમાજ કોઈને કોઈએક એવી વ્યક્તિની અપેક્ષા રાખતી કે પોતાના સામર્થ્યદ્વારા જૈનધર્મ ઉપર આવેલ આ વિપત્તિ રૂપ વાદળને દૂર કરે જે મહાન શ્રી હેમચંદ્રાચાર્ય ભગવાનના જન્મથી તે ઇચ્છા પૂર્ણ થઈ.

દીક્ષા—ચંદ્રગચ્છના મુકુટ સમાન શ્રી દેવચંદ્રસૂરિજીએ પોતાના જ્ઞાનબળથી આ વ્યક્તિદ્વારા જૈનધર્મનો મહાન ઉદય શરૂ તેમ જાણી નવ વર્ષની ઉંપરના આ બાળકને સંવત ૧૧૫૪ માં ચારિત્ર રૂપ અમૂલ્ય રત્ન આપ્યું. વાંચનારને કહાય આ આશ્ચર્ય લાગશે કે આટલી નાની ઉંમરમાં સાધુ પોતાની જવાબદારી શું સમજશે ? સાધુ જીવનની કડિનતા કેવી રીતે સહન કરશે ? તેનો ખુલાસો એટલોજ છે કે મહાપુરૂષોના ચરિત્ર લોકોત્તર હોય છે, કારણ કે તેવા પુરૂષની વય લઘુ છતાં તેમનું સામર્થ્ય બહુજ મોટું હોય છે. તેવા પુરૂષો પોતાના સમકાલીન લાખો મનુષ્યો જેટલી શક્તિ પોતે એકલા ધરાવી શકે છે. અને તેથીજ જગત્માં તેમની પૂજ તેવાજ અપૂર્વ ગુણોના કારણથી થાય છે. જગતનો ઇતિહાસ ધ્યાનથી જો જોવામાં આવે તો આ વાતના પ્રમાણભૂત ઘણા ઉદાહરણ મળી શકશે.

ભારત વર્ષમાં અનેક એવા મહાપુરૂષ થઈ ગયા છે કે જેણે સાધારણ જનસમાજની ચર્મચક્ષુમાં દેખાતી બાહ્યાવસ્થામાં અપૂર્વ કાર્ય કરેલાં છે. શ્રી શંકરાચાર્ય

શ્રીમાન હેમચંદ્રાચાર્યજીનું જીવનવૃત્તાંત.

૨૫૭

તથા મહારાષ્ટ્રીય ભક્ત શિરોમણી જ્ઞાનદેવ જેવા સમર્થ પુરૂષોએ પંદર-સોળ વર્ષ જેવી અલ્પ વયમાં ગહનતત્ત્વપૂર્ણભાષ્ય લખી હતી કે જે સમજવાને માટે સાધારણ મનુષ્યોનું આયુષ્ય પૂર્ણ થઈ જાય છે. જૈનાચાર્ય શ્રી અભયદેવસૂરિ, સોમસુંદરસૂરિ આદિ અનેક પુરૂષોએ બાલ્યાવસ્થામાં મહાન પ્રતિષ્ઠિત આચાર્યાદિ પદ પ્રાપ્ત કર્યું હતું. પ્રો. પીટરસન આ અલ્પ વયમાં દિક્ષા દેવાવાળી વાત ઉપર લખે છે કે “દેવચંદ્રજીને આ નાના બચ્ચાંને દિક્ષા દઈ પોતાનો શિષ્ય બનાવ્યો આ આશ્ચર્ય જેવું માલુમ પડે છે. પરંતુ તેમાં આશ્ચર્ય થવાનું કંઈ કારણ નથી. આ પ્રકારની પ્રથા આ દેશમાં તથા અન્ય દેશોમાં પ્રાચીનકાળથી ચાલી આવે છે. પુણ્ન ઉમરવાળાને સાધુ બનાવવા તે નિયમ તો બરાબર છે પરંતુ બીજા સર્વ ધર્મમાં જોશો તો માલુમ પડશે કે આવી રીતે લઘુ વયવાળા ઘણા નવીન આચાર્ય થયેલા માલુમ પડશે.

વિદ્યાભ્યાસ—પૂર્વજન્મના સુસંસ્કાર તેમજ ક્ષયોપશમની પ્રબળતાના કારણથી શ્રી હેમચંદ્ર મુનિએ સર્વ સાસ્ત્રનું અધ્યયન કરી પાંડિત્ય પ્રાપ્ત કર્યું. સ્મરણ શક્તિ અને ધારણ શક્તિ ઘણીજ તિવ્ર હોવાથી અલ્પ પરિશ્રમથી અપાર જ્ઞાન સંપાદન કર્યું વિદ્યાભીરૂચિ અતિ તીવ્ર હોવાના કારણથી ભગવતી સરસ્વતી દેવી પ્રસન્ન થઈ સ્વયં પોતે વરપ્રદાન કરવા માટે આવ્યા હતા.

જિતેન્દ્રિયતા—હેમચંદ્ર મહારાજનો આત્મસંયમનું અને ઈન્દ્રિય દમન અત્યંત ઉત્કટ હતું. આટલી લઘુ વયમાં આ પ્રકારની વૈરાગ્ય વૃત્તિનું અસ્તીત્વ હોવું અત્યંત આશ્ચર્યકારક છે. સંસારમાં સર્વથી કઠીન બ્રહ્મચર્યનું પાલન કરવું છે, જેનું વર્ણન સાંભળી રોમાંચ ખડાં થાય છે. એવા ઘોર તપોને અસંખ્ય વર્ષસુધી તપવાવાળા મોટામોટા યોગીઓ આ દુષ્કર નિયમની કઠોર પરિક્ષામાં અનુત્તીર્ણ થઈ ગયા છે તે બ્રહ્મચર્યને પૂર્ણ રૂપથી હેમચંદ્રમુનિએ કેવી રીતે ધારણ કર્યું હતું, તે આ ચરિત્ર અંતરગત પદ્મનીનું વૃતાન્ત વાંચવાથી સારી રીતે સમજાય તેમ છે. ધન્ય છે આ મહાપુરૂષની સત્ત્વ શિલતાને, પૂર્ણ બ્રહ્મવૃત્તિને ‘નિર્વિકાર’ દૃષ્ટિને અને ઉત્કૃષ્ટ યોગીપણાને.

અહો ! કેટલી જિતેન્દ્રિયતા, કેવી મનોગુપ્તિ, કેટલું મોટું દ્રઢ સંકલ્પ બળ ખરી વાત છે કે આવા પ્રકારના સત્ત ચરિત્ર વિના અદ્ભૂત વિદ્યાઓ કેવી રીતે પ્રાપ્ત થઈ શકે ! તેમજ જગતનું ભલું પણ કઈ રીતે થઈ શકે. આ મહાત્માના બ્રહ્મતેજથી કોયલાના ઢગલા પણ સુવર્ણમય થઈ જતા હતા.

આચાર્ય પદ—આ પ્રકારે હેમચંદ્રમુનિના જ્ઞાનબળ અને ચારિત્ર બળની ઉત્કૃષ્ટતાનો પ્રવાહ શ્રી સંઘમાં સર્વત્ર પ્રસરી ગયો અને જૈન ધર્મની વિજય પતાકા થોડા સમયમાં આખા ભુમંડળમાં ઉડવા લાગશે એવા પ્રકારની સંઘમાં આનંદવાર્તા પ્રવર્તવા લાગી. સંઘના આગ્રહથી તથા શાસનના મહિમાની વૃદ્ધિને માટે ગચ્છા

૨૫૮

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

ધિપતિ શ્રી દેવચંદ્રસૂરિએ શ્રી નાગપુર નગરમાં સંવત ૧૧૬૨ ની સાલમાં હેમચંદ્ર મુનિને આચાર્યપદ અર્પણ કર્યું.

શાસન ઉદ્ધાર કરવાની પ્રતિજ્ઞા—જ્યારે પોતાને આચાર્યપદ પ્રાપ્ત થયું અને જેવી ધર્મની ધુરા પોતાની કાંધ પર રાખવામાં આવી ત્યારે શાસનની સ્થિતિ દેખીને પોતાના મનમાં અનેક પ્રકારના વિચાર ઉત્પન્ન થવા લાગ્યા. જૈન ધર્મનો ઉદ્ધાર અને પ્રચાર જગતમાં કેવી રીતે થાય તે વાત, દીવસ અને રાત મનમાં ધ્રુમવા લાગી. હરેક ઉપાયથી પરમાત્માના શાસનની વિજયવંતી પતાકા એકવાર ફરીથી ભારત વર્ષમાં ફરકવી જોઈએ એવા પૂર્ણ ઉત્સાહની સાથે દ્રઢ સંકલ્પ કર્યો. જ્યાં સુધી કોઈ રાજા મહારાજા આ ધર્મના નાયક ન થાય ત્યાં સુધી આ સંકલ્પ સિદ્ધ થવો મુશ્કેલ છે એવો વિચાર કરી, કોઈ રાજાને પ્રતિબોધ કરવાને માટે મંત્રારાધન કરી દેવતા પાસે વરદાન માગ્યું તેમના પ્રબળ મનોબળથી સંતુષ્ટ થઈને દેવે ઇચ્છિત વરદાન આપ્યું.

ગુર્જરપતિ સિદ્ધરાજનો સમાગમ—વિવિધ દેશમાં વિહાર કરતાં તેમજ ઉપદેશામૃત દ્વારા અનેક ભવ્ય જીવને પ્રતિબોધ કરતા કુમથી ગુજરાતના રાજ્ય નગર અણહિલપુર પાટણમાં પ્રવેશ કર્યો, તે વખતે મહારાજા સિદ્ધરાજ જયસિંહ ત્યાં પ્રજાપ્રિય રાજા હોતો. ધીમેધીમે આખા શહેરમાં અને રાજ દરબારમાં તેમની વિદ્વતાની ખ્યાતી થવા લાગી. જે સાંભળી મહારાજા સિદ્ધરાજ આચાર્ય મહારાજશ્રીના દર્શન કરવા માટે ઉત્કંઠીત થયા. પ્રસંગવશાત એક દિવસ આચાર્ય મહારાજનો સમાગમ થતાં આચાર્ય મહારાજની વિદ્વતા અને સત્યચરિત્ર ઉપર રાજા મુગ્ધ થયો અને વિનંતી કરી કે, આપ કૃપા કરીને નિરંતર અહીં રહો અને ધર્મોપદેશ દ્વારા અમને સન્માર્ગ બતાવો. રાજાની તે વિનંતિનો સ્વીકાર કર્યો અને રાજાની ઇચ્છાનુસાર નિરંતર રાજ્ય સભામાં આચાર્ય મહારાજનું આવાગમ થવા લાગ્યું અને નાના પ્રકારની તત્વચર્ચા થવા લાગી. દેશ દેશાન્તરથી અનેક મતના વિદ્વાનો પોતાની વિદ્વતાનો પરિચય આપવા માટે સિદ્ધરાજની સભામાં આવવા લાગ્યા અને તે તમામની સાથે હેમચંદ્રાચાર્ય વાદવિવાદ કરી પોતાનો જય કરવા લાગ્યા.

જૈન ધર્મમાં અટલ શ્રદ્ધા—પોતાનો આત્મા જૈન ધર્મમાં પૂર્ણ રંગાઈ ગયો હોતો, આર્હત ધર્મ ઉપર અટલ શ્રદ્ધા હતી જેથી જૈનધર્મની જયધ્વનિ સર્વત્ર ફેલાવવા માટે જો રસાતળમાં જવું પડે તો પોતે ત્યાં જવાને માટે તૈયાર છે તેવા પ્રકારનો જૈન ધર્મ ઉપર પોતાનો જે વિશ્વાસ હતો તે ધામિક મોહજન્ય નહોતો પરંતુ જૈન ધર્મની સત્યતાને કારણે હતો. પોતે મહાવીર પ્રભુની સ્તવના કરતાં એક વખત પોતે કહેલું કે હે વીર ! કેવળશ્રદ્ધા-અંધ શ્રદ્ધાથી તારામાં અમારો પક્ષપાત છે તથા

અંથાવલોકન.

૨૫૯

કેવળ દ્રેષ માત્રથી અન્યમાં અમારો અનાદર છે એમ નહિ, પરંતુ પરિક્ષા પૂર્વક અમારો આ વ્યવહાર છે. જૈન ધર્મનાં સિદ્ધાંતોને પોતે અખંડનિય સમજતા હતા અને પોતાના જ્ઞાનબળથી તેની અખંડનિયતા સમસ્ત વાદિઓની સામે અકાઠ્ય પ્રમાણોદ્ધારા નિઠરપણે સિદ્ધ કરતા હતા, તેવી રીતે સ્તુતિમાં પોતે એક ઠેકાણે કહ્યું છે કે—“પ્રતિપક્ષીઓની સન્મુખ મોટી ગર્જના કરીને કહું છું કે જગતમાં વિતરાગ જેવા અન્ય કોઈ દેવ નથી અને સ્યાદવાદ જૈનધર્મ સિવાય કોઈ તત્ત્વ નથી.

નિષ્પક્ષપાતપણું—ઉપર કહેવામાં આવ્યું છે તેમ આચાર્ય મહારાજની ધાર્મિક શ્રદ્ધા પક્ષપાત પૂર્ણ નહિ પરંતુ તાત્ત્વિક હતી, તેનું પ્રમાણ સિદ્ધરાજે જે વખતે તેઓને પુછ્યું કે જગતમાં કયો ધર્મ સંસારથી મુક્ત કરવાવાળો છે ? તેના ઉત્તરમાં પોતે પુરાણાન્તર્ગત સંખ્યાખ્યાનનો અધિકાર સંભળાવ્યો હતો અને ધર્મ ગવેષણાને માટે જે નિષ્પક્ષપાત ભાવ પ્રગટ કર્યો છે તે તેમના જીવનના નિષ્કર્ષનું એક અસાધારણ ઉદાહરણ છે. તે પ્રસંગ તેમના જીવનને માટે અત્યંત પવિત્ર સિદ્ધ થયેલ છે. પ્રોફેસર પીટરસન આ વિષયમાં લખે છે કે “સિદ્ધરાજને ધર્મ સંગ્રામી જે શંકા થતી, તે અન્ય આચાર્યની માફક જૈનાચાર્ય હેમચંદ્રને પણ પુછતા હતા. જ્યારે અન્ય આચાર્યો રાજાનું મન સંતુષ્ટ કરી શકે એવા જવાબ નહીં દઈ શકતા હતા ત્યારે હેમચંદ્રાચાર્ય અનેક દૃષ્ટાંતોદ્ધારા એવો રમણીય ઉત્તર દેતા હતા કે, જેથી સિદ્ધરાજનું મન ખુશ ખુશ થઈ જતું હતું. એક વખત સિદ્ધરાજના મનમાં એવી શંકા થઈ કે જગતમાં મનુષ્ય સ્થાન કેવું છે ? તથા મનુષ્યનો ઉદ્દેશ શું છે અને તે શી રીતે પ્રાપ્ત થઈ શકે ? બુદ્ધા બુદ્ધા અનેક ધર્માચાર્યની પાસે રાજાએ જવાબ માગ્યો પરંતુ કોઈએ સંતોષકારક જવાબ ન દીધો અને સર્વ ઉત્તર દેતી વખતે પોતાનો મત શ્રેષ્ઠ બતાવી અન્ય ધર્મની નિંદા કરી. છેવટે સિદ્ધરાજે નિરાશ થઈને શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યની પાસે ખુલાસો માગ્યો ત્યારે તેઓએ એક ઘણું સરસ દૃષ્ટાંત આપી સિદ્ધરાજની શંકાનું નિવારણ કર્યું. સિદ્ધરાજ તે જવાબ સાંભળી ઘણો ખુશી થયો. હેમચંદ્રાચાર્યના આ નિષ્પક્ષપાતપણા ઉપર પ્રો. પીટરસન પોતે પણ ઘણો આશ્ચર્ય ચકિત થયો છે.

—ચાલુ.

...○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

અંથાવલોકન.

“વીર શિરોમણી વસ્તુપાળ કિવા પાટણની ચડતી પડતી” આ ઐતિહાસિક જૈનગ્રંથનો પ્રથમ ભાગ અમોને જૈન પત્રના રા. અધિપતિ તરફથી અભિપ્રાય માટે મળેલ છે, જૈનધર્મની પ્રાચીનતા, ગૌરવતા વગેરે બતાવનાર પ્ર-

૨૬૦

મો આત્માનંદ પ્રકાશ.

માણે જૈન ઇતિહાસ છે અને તેથી કેટલાક વખતથી જૈનપત્રના રા. અધિપતિ પોતાના પત્રના આહુકોને તેવા ગ્રંથો પ્રસિદ્ધ કરી ભેટ આપે છે તેથી તેઓ સાહિત્યની સેવા બજાવે છે એમ કહી શકાય છે. આ ઇતિહાસિક વાર્તાના નાયક વસ્તુપાળ જેવા સમર્થ પૂર્વ પુરૂષોના ઇતિહાસ પ્રકટ કરવાનો હેતુ, વસ્તુસ્થિતિનું ખરું જ્ઞાન જૈનકોમને થઈ શકે અને કર્તાવ્ય પરાયણુ તેવા ધર્મ સ્તંભોને જૈન સમાજ પીછાની માત્ર ક્રિયા એકલામાંજ મશગુલ નહીં રહેતા જ્ઞાન યાને સમયને યોગ્યતા શીખી, સમાજ અને દેશ સર્વ પ્રત્યે કર્તાવ્ય પરાયણુ બને. આવા પૂર્વ ઇતિહાસના વાંચનથી સમાજમાં નવું ચૈતન્ય વિકસતું હોવાથી આ ગ્રંથની પ્રસિદ્ધિ આવકારદાયક ગણીએ છીએ. આખો ગ્રંથ વાંચવા જેવો છે. તે માટે પ્રકાશકને એટલી નમ્ર સૂચના કરીએ છીએ કે આ આખો ગ્રંથ પ્રકટ થયો હોત તો વાચકને પૂર્ણ રસ મળત-છતાં કેટલાક સંયોગો વચે જ્યારે આવતે વર્ષે ભેટ તરીકે ખાકીનો ભાગ આપવાના હોવાથી વાચકે તે રસ પૂર્ણ મેળવવા હવે પછી તૈયાર રહેવું.

વર્તમાન સમાચાર.

માઉન્ટ આણુ ખાતે જૈન ડેપ્યુટેશન.

રજપુતાનાના એજન્ટની લીધેલી સુસાકાત.

યાત્રાળુઓની હાડમારીનો અંત આવવાનો સંભવ.

હિંદુસ્થાનમાં આવેલા ઉત્તમોત્તમ કારીગીરીના પુરાતન મકાનોમાં માઉન્ટ આણુપર આવેલાં જૈન મંદિરોની યાત્રાએ જતાં જૈન લોકોને તે મંદિરોએ પહોંચતા રસ્તાની ઘણી હાડમારી કેટલાંક વરસોથી વેડવી પડે છે, અને કેમ્પમાં થઈને જવા ન હેતા હોવાથી ઘણા વાંકાચુંકા ઉજડ પહાડી ઉંચા નીચા રસ્તાથી ચાલીને જવું પડે છે. કેમ્પમાં જનારાઓને મોટરોની સગવડ મળે છે, જ્યારે ઘણા ઘણા દુર દુર ગામોથી આવેલા યાત્રાળુઓને બજારગાડાંઓની સગવડ પણ મળતી નથી, અને પોતાનો સામાન વિએરે સાથે પગે ચાલીને એ માઈલનો પંથ કાપવો પડે છે. આ અડચણ દુર કરવા માટે રજપુતાનાના નામદાર એજન્ટ ટુ ધી ગવર્નર જનરલ સાથે જૈન કોમની જુદી જુદી સંસ્થાઓએ પત્રવ્યવહાર ચલાવ્યો હતો, અને ના. એજન્ટને પણ એમ લાગ્યું હતું કે એ સવાલનો નિવેડો લાવવો જોઈએ, અને તે માટે તેમણે એક જૈન ડેપ્યુટેશન સાથે વાટચાટ કરવા ઇચ્છા દર્શાવી હતી. આ સંબંધી અત્રેની ધી જૈન એસોસિએશન ઓફ ઈન્ડિયાએ પણ પત્રવ્યવહાર કર્યો હતો, અને તેના જવાબમાં ના. એજન્ટે તા. ૧૨-૪-૨૨ ના રોજ માઉન્ટ આણુ ખાતે જૈન ડેપ્યુટેશનને મળવા નક્કી કરી જણાવ્યું હતું.

●→○○○○○○○○○←●

આ મકાનના આંધકામ માટે ફૈસા વીશ હજારની રકમ આ શહેરના જૈન ગૃહસ્થ યત્ને આ સવાના સભાસદ શેઠ હીરાલાલ અમૃતલાલે ખેડ આપી હતી. અને શ્રીકૃત કરતુરયાને આમંત્રણ પાળુ તેમના તરફથી કરવામાં આવ્યું હતું. પોતાના પૂજ્ય પતિના પરાંપકારી આદરેલા સ્વરાજ્ય અને સ્વદેશી પ્રચારના મહાન કાર્યો (નેઓશ્રી) મહાત્મા ગાંધીજી જેલમાં સિધાવ્યા બાદ તેમના મર્મપત્ની કરતુરયા કયાશક્તિ લાગણીપૂર્વક અગ્નિવં વ્યય છે. ઉપરોક્ત સંસ્થામાં દરેક ધર્મના નિધાર્થીઓને ઉચ્ચ શિક્ષણ અપાય છે, અને તે અનવાન્તેગ એટલા માટે છે કે નિસ્વાર્થ વૃત્તિએ આત્મ-ભોગ આપનાર તેના આત્માઓ ભદ્ર તૃપ્તિપ્રસાદભાષ વગેરે જેવા મળી ગયા છે. કામ પાળુ સંસ્થાને આદર્શ અનાવવી હોય તો તેવા આત્મ સમર્પણ કરનાર મનુષ્યોનીજ જરૂર છે.

૨૬૨

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

બાળમંદીર તેને અંગે નાના બાળકોને પદ્ધતિસર શિક્ષણ આપવાનીજ એક શિક્ષણ શાળા સ્થાપવામાં આવેલી છે. આ સંસ્થાના મકાનનો પ્રવેશ મહોત્સવ કરવા શ્રી કસ્તુરબા સાથે અનેક વિદ્વાન પુરૂષો (સ્વરાજ્યના હિમાયતીઓ) પધાર્યા હતા. બે દિવસ સુધી આ શહેરના મોટા રસ્તા ઉપર બહાર ભાષણો સ્વરાજ્ય અને સ્વદેશી વસ્તુ (ખાદી) પ્રચાર માટે આવેલ મહેમાનો તરફથી કરવામાં આવ્યા હતા. પ્રજાનો ઉત્સાહ સારો હતો.

હિંદની સમગ્ર પ્રજાએ તો હવે સમજવાનું છે કે, હિંદુસ્તાનમાં શુમારે સાતલાખ ગામના ઘણા મનુષ્યો આજીવિકા (રોજ) ના સાધન વગર રખડે છે અને પેટનું પોષણ પણ મુશ્કેલીએ કરી શકે છે. ખાદીનો પ્રચાર વધવાથી હિંદુસ્તાનની એક છેડાથી બીજા છેડા સુધી તમામ પ્રજા અત્રેથી કાંતેલ અને દાથ વણાટથી તૈયાર થયેલ ખાદી વાપરવા શરૂ કરે તો તેટલી વપરાશ માટે અનેક-લાખો કરોડો મનુષ્યો જે ધંધા વગર રખડે છે અને ખાવા પુરતું મળતું નથી (અને તેથી જે ચોરી, ધાડ, લુંટ વગેરે અનેક ગુન્હાઓ બને છે તે બંધ થતાં તેઓ ધંધે વળગે, રોજ મળે ભરણ પોષણ પણ થાય તેટલુંજ નહીં પરંતુ દર વર્ષે કાપડ નિમિત્તે જે કરોડો રૂપૈયા પ્રદેશમાં જાય છે તેટલો તો આર્થિક લાભ અવશ્ય હિંદને-હિંદની પ્રજાને થાય; જેથી બીજી બધી બાબતો કરતાં ખાદી પ્રચાર જેમ વધે, ભારતવાસી તમામ પ્રજા હોંશે વાપરતા શીખે, બીજા ધંધાર્થીની રોજ આવે, અને દેશનો પૈસો દેશમાં રહે તેવા ઉદ્યોગ દ્વારા વધારી તેમાં અનેક યોગ્ય ઉત્પન્ન કરી હિંદની પ્રજા તેની ચીજો વાપરે તેમ પ્રયત્નો થવા જરૂર છે.

શહેર ભાવનગર-વડવામાં પ્રતિષ્ઠા મહોત્સવ.

આ શહેરના વડવા વિભાગમાં મુખ્ય દેરાસર શ્રી ચંદ્રપ્રભુ સ્વામીનું છે, તેની સામે શ્રી નેમિનાથ પ્રભુને એક નાના દેવાલયમાં બિરાજમાન પ્રથમ કરવામાં આવેલા હતા, સદરહુ જના-લક્ષનો જિર્ણોદ્ધાર.(રીપેર સુશોભિત) કરી ફરી ત્યાંજ શ્રી નેમિનાથ પ્રભુને વૈશાક વદી ૭ ગુરવારના રોજ પ્રતિષ્ઠિત કરવાનું નક્કી થયું છે અને તે માટે અદ્વાષ્ટ મહોત્સવ પણ શરૂ થયેલ છે. મૂળ નાયકજી શ્રી નેમિનાથ ભગવાનની પ્રતિષ્ઠા ૩ ચાર હજાર આપી આ સભાના લાઘવ મેઘ્મર અને મૂળ ગોધાના વતની શેઠ રતનજી જોયંદના મુપુત્ર ભાઈ પરમાનંદદાસ રતનજી કરવાના છે, તે નિમિત્તે સાથે અદ્વાષ્ટમહોત્સવ, શાંતિસ્નાન અને સ્વામીવાત્સલ્ય પણ ઉક્તાયંત્રના તરફથી કરવાનું છે, અમો તેમાટે અમારો આનંદ બહાર કરીએ છીએ; સાથે એટલું પણ કહેવા સુચના કર્યા વગર નથી રહી શકતા કે, જેમ આ કાર્ય આત્મકલ્યાણનું ગણી મોટી રકમનો ખર્ચ કરવામાં આવ્યો તેની સાથે આ વખતેજ સ્વદેશી વસ્ત્રના ફેલાવા માટે કે સ્વદેશી હીલચાલ માટે, કામ કે જાતિના મનુષ્યના ઉદ્ધાર કે ઉત્તેજન માટે પણ યોગ્ય રકમ આપી સાથે તેવા આત્મકલ્યાણમાં વધારો કરવાની ખાસ આવશ્યકતા ધ્યાનમાં લઈ કાંઈ કરશે એમ અમો સુચવીએ છીએ.

નીચેના ગ્રંથો અમોને ભેટ મળ્યા છે જે ઉપકાર સાથે સ્વ-કારવામાં આવે છે.

૧ વિવિધ પૂજા સંગ્રહ—શ્રી હંસવિજયજી જૈન શ્રી લાયબેરી—અગાદાવાદ.

૨ મહાવીર જ્ઞાસન હિંદિ

૩ ઉત્તમકુમાર ચરિત્ર

૪ અકબર ઝોર જૈન ધર્મ

શ્રી આત્માનંદ જૈન ટ્રેકટ સોસાયટી-અંબાલા-પંજાબ

ખંધુ જોડીદાસ ધરમચંદનો સ્વર્ગવાસ.

આ સભાના માનનીય, પરમ લાગણીવાળા સભાસદ અને ધર્મિષ્ઠ ખંધુ જોડીદાસ ધરમચંદ કેટલાક વખતથી ચિત્તભ્રમના વ્યાધિ પીડાતા વૈશાક શુદ્ધ ૮ ગુરુવારના રોજ અકસ્માત રીતે પંચત્વ પામ્યા છે. તેઓ સરલ હૃદયના, મીલનસાર અને પરગળુ હતા. નિસ્વાર્થ વૃત્તિથી અનેક સંખંધીઓના કાર્યોમાં ભાગ લેતા હતા. ધર્મ ઉપર દૃઢ શ્રદ્ધા અને ખરેખરા ગુરુ ભક્ત હતા, આ સભા ઉપર તેમનો અનન્ય પ્રેમ હતો, સભાની દિવસાનુદિવસ થતી ઉત્તિ દેખી પરમ આનંદ પામતા હતા. તેમના સ્વર્ગવાસથી તેમના પરિચિત દરેક મનુષ્યને ખેદ થાય તેમ છે. આ સભાને તો તેમની ખરેખરી ખોટ પડી છે, જેથી આ સભા અંતઃકરણપૂર્વક પોતાની હીલગીરી બહેર કરે છે. તેવા લોળા હૃદયના તે સ્વર્ગવાસી ખંધુના પવિત્ર આત્માને અખંડ અને અનંત શાંતિ પ્રાપ્ત થાઓ, તેમ ઇચ્છીએ છીએ.

પ્રાચીન જૈન લેખ સંગ્રહ ભાગ ૨ જે, રૂ. ૩-૮-૦

પ્રાચીન જૈન લેખ સંગ્રહ ભાગ ૧લાની નકલો કેટલાક મહાશયો હવે તદ્દન યાદ રહ્યા બાદ મંગાવે છે. પ્રાચીન શોધખોળના પ્રથો તુરતમાજ ખાપી જતા હોવાથી પાછળથી અમારે ના લખવી પડે છે, જેથી બીજા ભાગ માટે પણ નિરાશ ન થવું પડે. માટે તાકીદે મંગાવી લેવા વિનંતિ છે. પોસ્ટ ખર્ચ જુદો.

અમારી સભાનું જ્ઞાનોદ્ધાર ખાતું.

૧ સુસુખ નૃપાદિમિત્ર ચતુષ્ક કથા શા.	૧૫ શ્રી મંડલમંદરજી, શાહ ઉજ્જવણી માણે-
ઉત્તમચંદ હીરજી પ્રભાસ પાટણવાળા તરફથી,	કચંદ ભાવનગરવાળા તરફથી.
૨ જૈન મેઘહૃત સટીક	૧૬ ગુરુતત્વ વિનિશ્ચય. શેઠ પરમાનંદદાસ
૩ જૈન ઐતિહાસિક ગૂર્જર રાસ સંગ્રહ	રતનજી ગોધાવાળા, હાલ મુંબઈ.
૪ અંતગાદશાંગસૂત્ર સટીક ભૂચ નિવાસી	૧૭ ગુણુભાળા (ભાપાંતર) શેઠ ફલભજી દેવાજી
ઉજ્જવળ અને તથા હરકાર બહેન તરફથી.	રે. કુરચલીયા-નવસારી.
૫ પદ્મસ્થાનક સટીક.	૧૮ શ્રી વિમલનાથ ચરિત્ર ભાપાંતર.
૬ વિજ્ઞાપિ સંગ્રહ.	૧૯ જ્ઞાનપ્રદીપ
૭ સંસ્તારક પ્રકીર્ણક સટીક.	૨૦ સંખોધ સિત્તરી શ્રી તખતગઢના જૈન
૮ શ્રાવકધર્મવિધિ પ્રકરણ સટીક.	ગૃહસ્થો તરફથી.
૯ વિજયચંદ કેવળી ચરિત્ર પ્રાકૃત.	૨૧ ધર્મચિત્ર
૧૦ વિજયદેવસુરિ મહાત્મ્ય.	૨૨ ચૈત્યવંદન મહાભાષ્ય (ભાપાંતર)
૧૧ જૈન અંથ પ્રસસ્તિ સંગ્રહ.	૨૩ નવતત્વ ભાષ્ય (ભાપાંતર)
૧૨ લિંગાનુશાસન સ્વોપજ્ઞ (ટીકા સાથે)	૨૪ શ્રી નેમિનાથ ચરિત્ર ભાપાંતર.
૧૩ શ્રી નંદીસૂત્ર-શ્રી હરિભદ્રસુરિકૃત ટીકા	૨૫ પ્રભાવિક ચરિત્ર ભાપાંતર.
સાથે જુહારીવાળાશેઠ મોતીચંદ સુરચંદ	નંબર ૧૮-૧૯-૨૧-૨૨-૨૩-૨૪
તરફથી.	૨૫ ના પ્રથોર્મા મહાત્મી અપેક્ષા છે.

અંતઃકરણનો અવાજ.

—○○○○○○○○○○—

“જેને મનુષ્ય તરીકે—પરંપરા નર તરીકે યજ્ઞાણું છે તેણે તો મત—ભિન્નત્વ મહણું કરવું જોઈએ. જેને અમર દર્શાવે તો જીવ જોઈએ છે, તેણે માત્ર સાલસાધનાં નામથી જ ચોલવાનું નથી, પણ ખરી સાલસાધ કર્યા રહેલી છે તે તેણે જાણવાનું છે. તમારા પોતાના નિર્મળ અંતઃકરણની (શુદ્ધતા કરતાં વધારે શુદ્ધ બીજું કંઈ નથી. તમારા પોતાનાં જ અંતઃકરણની વૃત્તિને માર્ગ આપો, અને પછી દુનિયા એની મેળેજ તમને આશ્રય આપશે. આપણું પોતાનાં અંતઃકરણમાં જે સત્ય લાગે તેજ આપણે કાપદો; અને તેના કરતાં વધારે પવિત્ર કાંઈ તમને મળવાનો પણ નથી. સારું કે નરસું—એ તો માત્ર નામ છે. એ નામ ઘડીકમાં લોકો આને આપે અને ઘડીકમાં એને આપે. મારા પોતાના અંતઃકરણને અનુસાર તેજ અર્થ—તેની વિરૂદ્ધ તે સર્વ જોઈ. સમારની સર્વ વિરૂદ્ધતાની વચ્ચે યજ્ઞને માણસ આપ્યો જવો જોઈએ; પોતાનું અંતઃકરણ શુદ્ધ બુદ્ધિથી જે માને છે તે સિવાય સઘળો યોગે માત્ર નામની અને ક્ષણિક છે એવો દૃઢ વિશ્વાસ તેને હોવો જોઈએ. માત્ર મોટાં નામથી અને સત્તાથી આપણે કેવા સહેલાઈથી અંતઃકરણને છીએ—એ જોઈ આપણે અંતઃકરણમાં શરમાઈ જઈએ છીએ. દરેક દેખીતા લલા અને આપરદાર માણસથી આપણે અંતઃકરણને જોઈએ; અને જો એમનાં અંતઃકરણ અંદરથી કાળમીઠ પથ્થર જેવાં કંઈક અને નિર્દય હોય છે, તથાપિ તેમના કિપલક વિવેકથી આપણે ભોળવાઈ જઈએ છીએ અને ઘડીક મન નિર્બળ બની જાય છે; પરંતુ આપણે સીધા અને અક્લુષ્ટ થઈ ચાલવું જોઈએ, અને જેવું હોય તેવું તેને મોઢેજ કહી દેવું જોઈએ. સાર્વજનિક લાગણીના જૂઠા ડગલા નીચે રહેલા કરામી અને બદ્ધાનતવાળા અંતઃકરણને આપણે એમને એમ જવા દેવું? જેવું હોય તેવું તેને કહી દેવામાં હરકત શી છે? સાચાને સાચો, જૂઠાને જૂઠો અને કરામીને કરામીજ કહેવો. સાચું બોલવાથી કદાચ કોઈને માડું લાગશે, તોપણ તમારાં સહારે તો કલંક નહિ આવે! તમારો સખત પણ સાચો આવકાર કદાચ તેમને અમિય થઈ પડે, તોપણ આડંબર કરતાં સહ વધારે સુંદર છે. તમારા કલ્પની સરળતાને થોડીક તીક્ષ્ણ વાર પણ હોવી જોઈએ, નહિતા એ સરળતાજ નથી એમ સમજાવે. પ્રેમ અને ધિક્કારનાં સત્રોને માઠ સંબંધ ન હોવો જોઈએ. જ્યાં પ્રેમ હોય ત્યાં ધિક્કાર નજ હોય, અને જ્યાં ધિક્કાર હોય, ત્યાં પ્રેમનો વાસ ન હોઈ શકે. જ્યાં બન્નેનો સંયોગ હોય ત્યાં અંતઃકરણની વિશુદ્ધતા નથી એમ સમજવું. જ્યારે આપણે આપણું કર્તવ્ય ખલવવાનું હોય ત્યારે તો આળાપ, જાણ ભાડું કે બેરી કે કોઈની દરકાર ન હોવી જોઈએ. લોકો તમને સ્વેચ્છાચારી કહેશે, લોકો તમને સ્વચ્છંદી કે તોરી કહેશે તો તેથી શું થઈ ગયું? અમુક મંડળમાં પ્રવેશ કરવાની મારી વૃત્તિ જામાટે થાય છે, અને અમુક મંડળને હું જામાટે તરછોડું છું, તે વિષે મને કોઈ પૂછશે નહિ. હું મારા અંતઃકરણના અવાજ અનુસાર કંઈ જાઉં છું, તેમાં કોઈએ વચ્ચે મડવાની જરૂર નથી. મારે કાંઈ કોઈનું સારું થાય તો તે પણ મને જણાવવાની જરૂર નથી. મારા અંતઃકરણને જે ઠીક લાગે છે તે હું કંઈ જાઉં છું.”

એમજનના નિબંધોમાંથી.